

AUTHOR JACOB BEN ASCHER

NO. 213

TITLE 783 771'

[YOREH DEAH]

RR _____

IMPRINT [SPANISH EDITION]

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

CALL NO. GOFF, HEB-57; ACC. 77262

DATE MICROFILMED _____

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

INCHES 1 2 3 4 5 6
C 2399
11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

XEROX University Microfilms, Inc.

לעלות על סולת חלבים אפי חיט נאכל כמו שהוא חי אין בו חי
אשרו לא כשחיון הנגי (אם בשול אבל אם חיט חיון לשם בשול כגון שהים
לכסם כל והיה בו בשר ולא ידע בו
סערו וכצלו ראשי החזנים שהם רכים עד שראוין לאכילה מותר כיון שלא כיון לשם
בשול אבל אם כיון לשם בשול כגון שהסיק התמור לבטל בו והיה בו בשר תלה
וכצלה אעפי שלא כיון לזה הבשר שהרי לא ידע בו אפי הכי אסור לפי אם ידע שהיה
בשר בתמור אפי חימחו לבטל בו כל אסור חייסו אפי כיון גם לבסול כיון אידע בו
ולא אשרו לא כסכל הבסול עי גוי אבל היה תלתו או סוכו עי ישראל מותר כיצד
הפח הגוי התבטיל על הגחלים וברא ישראל וקיתה גחלים מותר אעפי שהיה מתבטל
בלא חתיו וכן אם הפח ישראל וברא גוי וחתה מותר ברא כשמצאה גוי על גבי הגחלים
בסחיתה אבל אם נתנו ישראל על האש וסילקו חיד וברא גוי והחזירו אסור לא אפי הגוי
למחכל בן דרוסאי שהוא סלע בסול כסילקו סכל שמתבטל עי ישראל במחכל בן
דרוסאי אפי אם סילקו מן האש אם בא גוי והחזירו ונמרו אין בו חסום בשול גויים ..
וכתב הרשב"א אם בשול גוי במחכל בן דרוסאי אין לו היתר אפי עי גמר בשול ישראל
ולא כהי' לאח הראש זל לנהקל החטים במחכל בן דרוסאי כחמסל ולא להחמיר הילכ'
אפי אם בשול גוי במחכל בן דרוסאי וברא ישראל וחתה בו ונמרו מותר כתב הרשב"א
הפח הישרא על גבי גחלים חומה סלע היה ראוי להתבטל עליהם וברא גוי והיכרם
ונתבטל הרי זה אסור הפח הישרא על האש והפח הגוי (אסורו ולהכרם ואין ידוע
אם סילקו גוי עד שלא הגיע למחכל בן דרוסאי אם לאו הרי זה מותר ואין חוססין שח'
סילקו דמפק דבריהם להקל ולא אשרו לא בשול עי האש אבל שלא עי האש אעפי
סלע כרותק וכמס כחמסל סרי הילכך בשר חו דגים קטנים סכסמן עי או מלחן
סראויין לאכילה מותרין אפי בשלם אחר כך שהמלחה אינה אוסרתן וכשמתבטלם
אחר כך דבר שנאכל כמו שהוא חי הוא חבטל ייזכר אם נשמן דברים הראויין לאכילה
עי נשמן מותרין ככתב הרשב"א דגים מלחין גדולים אעפי שקצה אנאי מכלם חותם
חיים מחמה מלחן אכילה זו אכילה עי הדחק היא הרבה ואינה אכילה לפי אם בשלם
עי אסורין וישחן החכמים שהתירו והראסון נראה עיקר ביצים שבשלם עי אסורין
תמרים מתוקים שבשלם עי מותרין שנאכלים לכל כשהם חיים המרים הרבה שאין
נאכלים אלא עי החור ואפי הכמוטם סיט קצה אנשים שאוכלים אותם כשהם חיים
אסורין לפי שאין נאכלים אפי עי דוחק גדול .. ערב דבר הנאכל כמו שהוא חי עם
דבר שאינו נאכל כמו שהוא חי ובשלם עי רואין אם העקר מדברים שיטבהם
חסום בשול עי אסור ואם העקר מדברים שאין בהם חסום בשול עי מותר
שהולכין אחר העקר בן להקל בן להחמיר לפי הרסנא ששמן לתים והוא חמיר

ואין יכולין להפרידם - וכבשים מדרך שלקטמים מותפם בהם יין אעפ"י שאין ידוע
שהכל מותפם בהם יין אקורין לקמותם מהם ואקורים באכילה ומותרים בהל' ור'
ברוט שהכל מותפם בהם יין אקורים אפי' בהנאה אעפ"י שאינו יודע שנתנו לתוך
או אקורין בהנאה חספק כלו היה ודאי שנתנו בהם יין המוריים שלהם אקור ואין
אקורו חמה טמון לא חסום שמערבין בו יין לפי אינו אקור לא בחקום סיין
בזול יותר מאנו אבל אם רמין יקרים חרמי היין מותר • ואם הביאו מחקום
שהיין בוקר בחקום שהוא בזול מותר ולא חיימי' שחלך בחקומות שהיין בזול
בדא בפעם ראסונה וספה שנתנו עליו חים שעדיין הוא טמון ואיפסר לתקן רלא
יין אבל חפסם ספה וחילך כבר נכחם ואי אפשר לתקן בלא יין • ובדא באומן שהוא
יכול לתקן פעם ראסונה וספה בלא יין אבל מי שאנו אומן אפי' בפעם ראסונה אינו
יודע לתקן בלא יין ואקור אפי' אם היין בוקר חמט • חלב סתמנו גוי ואין
ישראל רואהו אקור שחל שרבו חלב טמון לא סתמנו חלב • (צורף או לצורף)
ישראל לפי היה החלב בביתו וישראל יושב מבחון אם יודע שאין לו דבר טמון בפרו
מותר אפי' אין הישראל יכול לראותו בשעה שהוא חלב היה לו דבר טמון בעדרו
והישראל יושב מבחון והגוי חלב לצורף ישראל אפי' אינו יכול לראותו כשהוא יושב אם
יכול לראותו כשהוא שחל מותר שחל יעמוד ויראהו והוא סיודע שחלב טמון
אקור לישראל גבינות הגנים אקורה ומפרס בה בגל' כמה טעמים חפס שמעמידין
אותה גער קיבה כלה וחפס שטמון פפה בשומן חזיר ושמערבין בה חלב טמון
אעפ"י שאין חלב הטמון נקפה חיימי' שחל יסאר חמט מעט בין נקבה כתב הרמב"ם
אפי' אם אין לחוש כגון סידוע שהעמידה בעשבים ואין בה חלב טמון הורו הגאונים
שהיא אקורה סכר גזרו על כל הגבט' בין שהעמידה בדבר האקור בין שהעמידה
בדבר המותר והאוכל גבינות הגנים או חלב סתמנו גוי ואין ישראל רואה מוכין אותה
מכה חרדות • והחמה חקצה הגאונים העירוה שהרי לא גזרו על החמה וחלב
טמון אינו שחל וחקצה הגאונים אקורה חפס צחצוחי חלב שיסאר בה שהרי הקום
מבחה אינו מערב בה סיתבטל במישטן • וכל חלב שלהם חוססין לו סמא חלב
טמון מערב בו • ויראה לו שחל לקח חמה מן הגוי ובשלה עד שהלכו להם צחצוחי
החלב הרי זו מותרת שחל נתערב עמה וכתבטל הכל בטל במישטן אבל החמה
סכסל אותה הגנים אקורה חסום גיעלע גנים עכ" • והרשב"א אקרה אף לאחר במול •
הר' פרץ כתב להתר בהדיא בלא במול ואף הרמב"ם היה אומר שלא היה יודע בק
טעם ברור לאקור לא שנהגו בו אקור לכן לא היה מורה לאנסי המקום סנהגים בזה
סיתר • אבל אם רוב אנסי המקום טהנצרה אקור אין לו לאדם לסנהג •
יש דברים שאקרום חכמים חסום סכנה כגון חקין סנהגל סיס לחוש

והוא חי ומקחח אסור שהקחח עקר .. פנארה של דגים
שאלכה גוי אסורה חפץ למי סנהג היתר גבה של גוים מהשומן נאסר
כשקוח בשן חסום בישול גוים ונכלע גבה וכן ירקוה הנאכלים כשהם חיים וקלם
עם בשר אסורים ששומן של הכשר נכלע בהם .. וכתיב הרשעה וכן כלם שביטלו בהם
גוים דברים שיש בהם חסום בישול גוים אסורים ולפי צריך לזהר בשפחות ככריו
החבסלה (עצום גבה ישראל שלם יפחווה על גבי האור ואם קדחו והעחוה צריך
סיהפך מ קודם שיניע (מאכל בן דרוסאי .. ולא כהי' (לא הרקע זל וכתב שאין צריך
לחום לזה כל .. שלא החמירו בבישול גוים (אסור פלטתו .. כל שבר אחד
מכר תמרים או של שערים וכן חסקה העשווי מדגם אסור

חסום חתנות אבל אין בהם לא חסום בישול גוים ולא חסום גישול גוים ולא החמירו
בהם בחו גבה וסלקוה שלא אסרום לא גבה הגוי .. וכתב לא הרקע זל שאף גבה
שאי לא אסרו לא כשקובע עצמו לשתיה כדרך שאדם קובע בשתיה אבל אם נכנס
גבה הגוי ושותה לך ערתי באקראי חותרי .. וכן מי שלן בגבה הגוי חסוב הכונדק
כביתו ומותר לשתיה .. כתב הרשב"א מקום שישראל כוהגן סם קולא ביכין של גוים
חפץ השבר אסור וסאר חסקים כגון של תפוחים ורמועם חותרי לשתיה ככל מקו
שלא גרו עליהם לפי שאינם חצויים וכל או החסקים וגם החומץ של סכר אסור
לקנותם מהם אם רמיהם יקרים חרמי היין שאנו חוששים שאם שרב בהם יין ..
גדא כסמוכרים בחנות אבל אם רואים סמוציאים אותם מן הקביה חותרים ולא
חייסי' שאם שרב בהם יין שאם היה מערב יין בחביה היה מתקלקל השומן וכן חיים
המין שלהם חותריין ואין בהם לא חסום בישול גוים ולא חסום גישול גוים הקפריסין
והקפלוטוה והתגבם שלהם הכתסין חותרים גדא סרוזיה סמוציא אותם מן האוצר

אבל הנאכרים בחנות אסורים שאם זילף עליהם יין .. וכן זתים שלהם הכתסין
חותריין חפץ הן רכין הרבה עד אנרענתם נסחטה ולא חייסינן שאם זילף עליהם
יין ובלבר שלא יהו נחתכין בסכין שלהם (רעה בעל התרומו' שאוסר בכל שנתקד
בסכין של גוים בסבל שהוא חריף שמדחה אותו לקורט של חלתייה .. והר' חזיר
חרוטנבורק כתב על דברי בעל התרומוה לבי כוטה (התיר ואעפ"י שאפ' חורה
כספר התרומוה אין נראה לנחמה כד הטהגן היתר .. וכן הענבים שלהם חפץ הן
למין הרבה עד סחנטפ וכן כל הכתסין שאין דרך לתה לתוכם יין וחומץ .. וכן
טרייה שאינה טרופה פי דגים חותכים והוא סיכור ראם ושדרה של כל אחד
ואחד .. וכן ציר של דגים שישם ככניה ולמעלה בהלכות דגים פריסטי כיצר התירו
וכן עלה של חלתייה .. אבל אסור לקח מהם קורט של חלתייה וטרייה טרופה
וחינקי פי חייב דגים קטנים מערבים חפץ מדגים טחאים מתערבים עמהם ואין

חזיעת האדם בכל זיעת האדם כקס המות חוז חזיעת הפנים וצריך לזהר שלא
לנהן חשב בפרו וסלא לנהן ככר למס תחת בנה הסחי וסלא לנהן תכסיל תחת המענה
וסלא לנשז סכין באתרוג או בצנן ולהפחו בתוכו וחסור לחכול מאכלים סכנאן סל
אדם קצה בהם כגון חסקים ואוכלים סכתעצמו בהם קיאו צואה ולחה סרוח
וכיוצא בהם .. וכן חסור לחכול ולסתות בכלים הצואים סכנאן סל אדם קצה בהם
כגון כלב בנה הכסא וכלב זכוכית סחקיים בהם דם וכיוצא בהם וכן לא יחל בדים
חזיהמות ועל גבי כלים חלכלים סכל או בכלל א תסקצו אה נפסותיכם .. וכתב
הרחבם שהאוכל מאכלים או חכים אותנו חכה מרדוה .. כל בהמה חיה ושף שהם
חולפן ותמי כח ונוטין למות ואין להם סוס סימן סרפן לא סנוטין למות חותר לחולם
ובלבד סיפריכסו בחמרים בהלבן סחיטה וחיל המדקדק במעשי ומחחיר על עצמו
סלא לחולם קרי זה מסובח .. **כל הדברים האסורים מן התורה אעפ**
סחותרים בהנאה חסור לשון
סחורות ככלוה וסרפות סקנים ורמסים חכל אס נזדחטו ל צייר חית ושף ודגים
סחאים או סצל סחורים עם סחאים חותר למוכרם ובלבד סלא יתכוין לכד וכן מי
סנזדחן ל נבלה או סרפה יכול למוכרה לגוי או לתנה ל נחיתה ופ רה דוקא
בסתם סחינו מוכרם ל נחקה כסרה חכל חסור למוכרה ל נחקה כסרה מסוס
ננמה דעה ומסוס סחא יתננה ל בפפ ישראל ודסרל יסכנה חחנו .. ויס חפרטים
דנחיתה חפ אס נותנה ל נחקה כסרה סרי ולא חייסי לא מסוס ננמה דעה ולא
מסוס סחא יתננה ל בפפ ישראל חכל ודאי חסור למוכרה ל נחקה כסרה מסוס
ננמה דעה .. וכרהק דחפ לפ או המפרטים חן חתה לא לתנה ל בט לביט ולא
חייסי סחא יתננה ל בפפ ישראל חכל ודאי חסור לתנה ל בפפ ישראל נחקה סחוסת
ומסקנה חא הרחם זל כרה .. כתב הרחבם חותר לעסות סחורה בחלב סחלב גוי
ובנכיוה הגויס וכיוצא בהם זה הכלל כל סחור מן התורה חסור לעסות מ סחורה
וכל סחור חדבריהם חותר לעסות מ סחורה בין בספקו בין בנאו .. **אמר**
רב חב"ה חסור בחותם אחד פ חתיכה דג או סל בסר סחן מ סימן
או יין או תכלה חסור להפקידם ביד גוי בחותם אחד ער טיעשה ספ חותמות
חכל חחפ פ חלב חוריים פה נבנה סרו בחותם אחד .. ופרטי טעמא לחבה צריך
סתי חותמות מסוס סחיו יקרים סרח ומזייף וכן בין מסוס חרב פסוך סרח
ומזייף ולפי זה הו הנך דוקא חכל הרשע תלה הטעם לפ סחורים מן התורה
וכתב המפקיד ביד גוי או ביד ישראל החסוד או סלא על ידם בסר או חתיכה דג סחין
בה סכפיר או קסקסה וכיוצא בהם מהדברים סחס החלפו באיסור יס סחיסור
ערה צריך לעסות חותם בתוך חותם ואס סלא או הפקיד בידם בחותם אחד חסור ..

גמול אלהי אלהים נחם והטיל בהם ארם ואפי' אם שמו אלהם אחרים ולא הזקו אין
לית ב אלהם שים נחם מהארם שלו צף למסנה וים מהארם שלו מפעפע ער אומצעב
התעסקין וים מהארם שלו סוקט לאול הככל לפי' אפי' שמו חזנו אחרים ולא הזקו אין
למנוב אלהם דמחא ארם של הנחם ססיה אלהם הוא סוקט. ואלו המאקין שים בהם
מאוס גלוי. חים יין חלב ודבם וסוס כתוב ומאקין סאננן במשמרה ים בהם מאוס
גלוי שמח עבר הארם דרך החשמרה וכמה ישו חמלן ויהי בהם מאוס גלוי כדי
סיצא הנחם מתחב אונן הכל ויסתה ויסור לחורו וכמה שיער המאקין שים בהם
מאוס גלוי בכל אין להם שיער הן רב הן מעט בקרקע קחא בגמרא ה' קאה ויהי
טעמא לפי שאז אין הארם פכר בהם וים מפרשים אלהם ה' קאה או יותר אז הארם
בטל בהם ושרי וכפחות חכאן אינו בטל ואקור ויהי איכחא מעד ה' קאה חותר לפי
מהם מעטים ואם היה בהם ארם היה פכר בהם אם הם צלעלן אכל כשהם יותר
איכסר שים בהם ארם ואיט פכר בהם וטוב לחוש לדברי שפיהם יין חזון כל זמן שים
בו טעם יין ים בו מאוס גלוי יין תוסס אין בו מאוס גלוי וכמה מקיטין ג' חים כל
זמן שנהגלו המאקין בן בוס בן בללה ים בהם מאוס גלוי אפי' יסן בצידן שאין אימה
יסן עלהם. חמטל אין בו מאוס גלוי יין שהחמיץ ים בו מאוס גלוי. מאקין סנוטפן
ויורדין טיף טיף אין בהם מאוס גלוי. מאקין סנהגלו לא יאכנס לרמות הרבים שמח
יעבר עלהם אדם יחף ולא ירבז בהם הבנה ולא יגבל בהם הטיט ולא יסקה אלהם
לא בהמתו ולא בהמה חברו ולא ירחץ בהם פכו ידיו ורצו לפי במקום שאין בהם
בקט. כל המרצים ים להם ארם וצריך לחוש לעקורן ומל נחם חמיה ומל סאר
מרצים אינו חמיה לא שהוא חזיק. כל כרי שים בו עקה כען קיסואין ודלעפן
תאכס ומלנפיוטה וארטיין אלהם ממקשן לא יאכל אלהם. סים לחוס שמח נקר
צתם סרץ והטיל בהם ארם אפי' הם גדולעם הרבה בן אלהם תלסין או מחוברים
ואפי' אלהם רואים סנקר בו חיי סאקן לא ארם בחו צפור או עכבר אקורין סים לחוס שמח
נקר בהם סרץ אחר תחלה וזה הצפור נקר במקום סנקר בהם הסרץ. וכעב
הרסבח דוקא מטקרי' הו ממקשם שהנחה שלהם חגולה אכל ממקשם שאין הלחה
סלהם חגולה חותרין לפי' פי תאנה אין בהם מאוס גלוי ואוכל אדם תאכס וענבים
בללה ואינו חוסס. וצריך אדם לזהר בלאו הדברים אחר ולהחמיר בספקן סיותר
החמירו בספקן מבספק איסור והאידינא נהגו להקל אפי' סראן שאין הרחמים
מזויין עמה וחין כזה מאוס דבר סנאסר במשן סלא גזרו לא מאוס הרחמים וכיון
סאין רחמים ליתה לגזירה. וצריך לזהר סלא לאכול בסר ודג במקד סקשה לצרעה
ויס מחמירין בדבר לצמד לדגים כלעם לבדם. ולא הרחם זל היה תגיל לחוז ידיו בן
בסר לבג והיה סורה פה בין ואוכלו בנתיים כדי לחוז פו. וצריך לזהר חזיעה

ואוכל עמו וכן אם אולח לו לכתו חותר כיון שאינו חסוד לאכול דברי האסורים דחזקה
חמה שהוא אוכל חסוד לו .. ולפי החסוד לאכול דברים האסורים אין האסור לא
אלא לאכול חסוד אבל יכול לטבול על חסוד שיתקן לו ולא חייבי סמי יגזול ויחלפנו חסוד
בדא בקתם כל אדם אבל אם נהגו למי סתום בתקנתו אסור סמי יתקלקל מה
סגובו לו והוא יחלף החיתקלקל בסוד כיצד הרי סגובו לחמותו אסור סתום חתמה
ורוצה בתקנה בתי וכן הטובו לפיכך קיה פעמים שהיא נזהה מן האכסנאי ומחלבה
לו טוב ברע וכן כל כיוצא בזה יחסוד לדבר אחר אינו חסוד לדברים אחרים אבל
כל מה סצריך לחותו דבר חסוד גם עליו כההיא שצדא דאיתא בדכורו בטבח שהיה
חסוד למכור חלב בחקו סומן וקנסו אותו סוף למכור חפץ חנוני חפץ שהיה חרגל
הנערים לבא אלנו לקנות חמנו בחנונים שהיה נהגו להם אבל כל סאר הדברים סמי
צריכים ללא לדבר שהוא חסוד עליו חותרים לקנות חמנו ומי החסוד לדבר החסוד
חסוד גם לדבר הקל חמנו חפץ אין החסוד חסוד חמנו בענש לא סחמור דעפ צפ
אדם סזהירין בו יותר חכמה .. החסוד על סע דברים וחזר ס ויצא חידו חסוד ואחר
כך נחמד על אחר מהם חנו חוססים סמי חזר לקורו בסעהם וחסוד על סעהם
חפץ לא נחמד באחרונה לא על הקל סכסעהם .. החסוד דברים האסורים ופודת
אם ער סלא אכלהו טרע יחזירו לו מה סקנו חמנו והוא יחזיר להם הדמים ואם
חסאכלהו טרע מה סאכל חכל והוא יחזיר להם הדמים ואם חכרוהו הלעקחין לגוי
או הסלכוהו לבלים יסלמו לו דמי טרפה .. החסוד דברים האסורים מעבדים אותו
ומסחיתין אותו ואין לו תקנה לעקח חמנו ער ער סילך למקום סאין מכירין אותו
ויחזיר אבדה בדבר חסוד או יסחוט לעצמו ויחצא טרפה לעצמו בדבר חסוד סודאי
עשה תשובה בלא הערמה כיון שאינו חס על חמוכו .. כה דרסבא האומר למי סחסוד
לאכול גבנה סל גוים קנה לו גבנה כסרה מן החומחה והלך והבא לו ואחר מן
הכסרה קצתי ומן החומחה אינו נחמן חמים פלעפ מוחחה קצתי נחמן חזקה לא
כיתס לו שהוא ירא סמי ילך ויסלמו ויחצא בדאי .. הבא לו מנחה בסס אחר מן
החומחים נחמן שאינו חסוד להחלף ואם חתה חוסס סמי חסוד הוא נהגו אין אדם
עשוי לנהג מנחה חסוד בסס אחר .. בדא שאינו חסוד על הגזל אבל אם הוא חסוד
על הגזל כס שהוא חסוד על החלפין .. **חבשר בלים** העקחין מן הגוים ..
הלעקח כלס חדמים מן הגוי חסוד להסתא בהם ער
סיטבלס סבלה הוננה בלא חצצה בחקיה סל מן סאה וכה בספר החסוד אבל לא
במשן אעפ דמשן חסוד בכל סמח בכל מהו בכלס הלעקחין מן הגוי צריך מן
סאה גויל סאין להחזיר בטבילה זו טפ חבטבילה סומחה בלא ירעין להך לא
חמנה .. וצריך סיהא הכל רפוי בידו בסעה טבילה סאס מהדקי בידו הוי חצצה

מפיקד להם או שאלם על ידם דבר שאיננו מדבריהם כאוריים פה וגבנה שאפי
אם הולנו באי קוראין מ איסור לא מדבריהם אפי בחותם אחד מותר ומפתח
אינו בחותם אחד .. וכתב דוקא במשאל המסוד צריך שם חותמות אבל כד גוי
פרי בחותם אחד ויש הפרסי סאין חילוק בין גוי למשאל מסוד לא יס חילוק בין מפיקד
לסולח דמפיקד שעתיד לחזור לחותמו ולראותו דין בחותם אחד כי הוא ירא .. אבל
בסולח על ידו שאינו עתיד לראות החותם צריך שם חותמו ולפי זה אם הודים לחבר
צורה החותם וגם אחר לגוי שהודיש לחבריו בחותם אחד וכן היא מסקנה אח
הרחם זל ולקמן בהלכות יין נסך יתבאר עוד דין שלחוח יין על יד גוי .. ואם הפקיד
או שאל ולא הכיר חותמו חיישי שמא טרחו זייף אפי עשה ספ חותמות ואי כיון
שהחתימו כרחוי ספ חותמות במקום מצריך שם ואחד במקום שדי באחד אין
צריך לחזר אחריו לראותו כתב אוב אוב מסוב בחותם אחד שם הוי כספ חותמות
מפתח וחותם הוי כספ חותמות .. כתב רמ"י אם סלח ירך על יד גוי בלא חותם אם
היא חתומה כדרך שישראל חתמה אחר חטיטה הגיד במרהובן ראיתי לרמתי
שהתירו במר שנאלם בד גוי ונתקלקל החותם וכל החתיכות שהיה בכר בחס פקור
הישראל כגון כנטילה חוטא דיחא והחוט מטטלן אצל החזה והתירוהו עכ" .. כתב
הרשב"א שלח על יד גוי בהמה או שוף שחוטין אסורים בלא חותם סאין סימן
פחיטה סימן למחוך עליו וכתב עוד אפי שלח על יד גוי בלא חותם אם חותמו המקום
מעבר לרבים מותר שהוא ירא שמא יראנו אחד מהשברים כשהוא חתמא ויתפוש
עליו כנגב והחמיר שלא לשלח לשלם לא בחותם תבא עליו בריכה עכ" .. החפץ
בכרי בחטות ויס מ מדברים שאפי הולנו ים בהם איסור תורה מותר ולא חיישי
שמא חתמא להכשיל לא אכ נהנה בחלפיו ואפי אם נהנה בחלפיו אם הוא יוצא
ונכנס או אפי שהה זמן רב ולא הודיש מדעתו לסדוח חותמא אבל אם הודיש מדעתו
לשהיה אסור לפי ישראל ונני שמעתו ספ קדרוה זו אצל זו זה במר מחוטה וזה במר
נדלה חותמא ואין לחוס שמא כשהחזיר הישראל פטו החלמא הגוי מחוטה בכבלה
אפי חס סל ישראל מסובח ואפי פיהו מגולה מותר ואין לחוס שמא יתזו מצדוה חזו
לזו .. וכתב אח הרחם זל ועל זה קומחין להפח הקדרוה אצל הספחוח כשהולכין
לביה הכנסה ונכון לרא שמים להחמיר כי כמה פעמים אירס קנקול בדברי ושר
כדי להסדח חלקה מותנה חלב וחלב בקדרה .. החשוד לאכול דברים
האסורים בין אם הוא מסוד באיסורי תורה בין אם
הוא מסוד באיסורי דרבנן אין למחוך עליו בהם ואם נתארח אצל לא יאכל מסע
מדברים שהוא מסוד עלהם ברח במסוד אבל סתם כל אדם הוא בחזקה כמר
ויכול לאכול עמו וכן אפי אם הוא מסוד למכור דברים האסורים מתארח אצל ואוכל

אם הוא כלל האסון כעון חרות וקדוה חגשעו בכל ראסון ונקרא כלל ראסון כדל
רוחא חפץ אינו על גב האס ויס אחרי אהם נסתחם בכל עשנו על גב האס צריך
סתיה גב הגשלה דוקא בכל שהאס מהלך תחתיו ודכי חסתרר וואם הכלב גדל
סאינו יכול להכנס כולו כאחד יכנס חציו ואחר כך חציו הגב ודיו ואם הוא ארוך
מגם זה אינו מספיק לו ילכו באמצע ויורה גדולה סאינו יכול להכנסה באחרת
יעשה לה שפה חטיט או רצק כדי סוכל לאותה היטב כדי סיבואו המים על כל
ספחה או יכנס בה אור בער ומעור כד ירתיחו המים ויעלו על כל ספחה כל מי
בו טלחי אינו עתה בהגשלה לפי שמה סבלום תחה הטלחי אינו נפלט בהגשלה וצריך
להסיר הטלחי קודם סינעלמו ואם בא לערוה עליו מכלל ראסון להכסירו כה רה
דחאוב כלל ראסון ורסבם כה דערוי לא חסיר בכלל ראסון וואו הראס על כה
דהכא ודאי לא מהפ ערוי דאפי אס נחסרנו כלל ראסון היינו דוקא להפלט מחמו
מעט כדי קלפה ומי אין לו כח להפלט מחמו הל איסורו הכלום בו ומיהו כלל סלח
נסתחם בו לא עי ערוי די לו גם כן להכסירו עי ערוי וכלל סלח נסתחם בו לא בכל
סע חגשעו בכל סע ודיו וכלם ססתחמים בהם דברים חריפים כמו חרוך סדכים
בו סוחים וגל פלים עם דברים האסורים חפץ לא נסתחמו בו כי האי גונח לא בצוכן
צריכין הגשלה ומי עי הגשלה סרו כל רב אפאס צריך סיטה הכלל במים ער
סיפלט כל האיסור סבו ולא נהנו כן כי מי יודע למער חמי יפלט הכלי סאס באנו
למח כדרך סנסתחם בו לא הוי מהפ בהו הגשלה שהרי נסתחם בו איסור זה כמה
והיחך יפלט הכל בפעם אחת לא ודאי קים להו דבהגשלה אחת פולט הכל ואין חילוק
בין אס יטהט בתוכו או יוציאו חיד וכן מוהגים ולאחר ההגשלה יספכמו בצוכן כדרך
סאוטפין הכוס וכה רסי סצריך סיסטפכו חיד במים קרים בעד החמין עלנו כדי
סלא יחזור ויכלע ורי כה סאפי לא סטפכו חיד לא נאסר כי אינו חוזר ומלע ומח
מוהגין לסוטפכו חיד וכן ראוי לעשות וואין חגשען הכלל ער סלא יהא בן יוחו או
סיהיו במים סחגשעלם בו ס כנגדו חבל אס הוא בן יוחו ואין במים ס כנגדו לא
עליתה לו הגשלה ולא ער לא חפץ הכלל שהגשעו בתוכו גם כן נאסר אס היה סל היחך
וכן אס חגשעל כלל סל בסר לאכול בו חלב או איפכא צריך סלא יהא בן יוחו ואם
חגשעל בכלל סל איסור צריך סלא יהא בן יוחו כי המים נאסרין אס אן בהם שישר
ס כנגד הכלל ומי אפסר סיהו בהם ס כנגדו דכלו ססערינו ואין סום כלל חמויק
סישר ס כנגדו ומי זהו סאינו בן יוחו פרה כל סעבר עלנו לנה אחת בלא תבטיל
חפץ בשל בו אמתל בערב חיד דבקר אינו בן יוחו ורי פי צריך סיטה חענה לענה
וכן עקר ואס בתוך חענה לענה חימומו בו חפץ חים להס צריך לטהות ער חענה
לענה לבסול המים סכל בבקר וחלב אינו כן אס הוה כלל בה מים לבדם אחר בסול

ואי אס לחמי ימי תחלה אין לחום ויברך בלי חמה אקם על טבלה כל וואס
חטבל טפס או טלפה ביחד יחמר על טבלה כלם וואן צריך טבלה אז נכל מתכות
והם צרכי קעדה כגון כוסו וצלחיות יורות וקומקומין וכיוצא בהם סהם חצרכי
הקעדה אבל שאר כלם כגון חפכרים וכיוצא בהם או כל צרכי הקעדה ואינם
חטל חייב מתכות לא יוכל זכוכית ככל מתכות דחו וכן כל חרס החזופים באר
והיא בחזופה כפפם דהסתא דחו לכל קעדה שהצפוי כפפם בחקום התפחים
אבל אם אינו חזופה אז בחוז אין צריך ומטעם זה נחייב כל טפס סגל השוקין
אל ברזל שמעמידין אותו אין צריך טבלה אפ"י למי שהולך אחר המעמיד .. כגב
במפר החזופה כוס אל כסף מחובר בכל טפס צריך טבלה כיון שמתחש כאל כסף
אבל בחוז לא אעפ"י המעמיד ויש מחמירין להטבלו בלא ברכה ודוקא בעקח כל
אן הגוי אבל שוא או סוכר מחמו אין צריך אבל ישראל שלקח מהגוי והשאלו לחבר
חסור הספ להסתחם בלא טבלה כיון שכבר נתחייב בד הראשון .. ואם חסכן
ל הגוי כל אס נראה ברענ הגוי שרוצה לשקש בדו צריך להטבלו ואם אינו יודם
אס ברענ לשקש חבשיא אס צריך טבלה ולא אפשיטא ויש אחר לקולא שאין צריך
טבלה וטוב להטבלו בלא ברכה או יקנה כל אחר ויטבלט עמו .. ישראל סגבן כסף
לאומן נוי נתקן ל כל אין צריך טבלה אפ"י למי אומן קונה בשבח כל כיון סלח נקרא
אס הגוי עליו וריצבא כז' דאפ"י אס טובן ל כל אסר לתקט אס לא היה מחזיק רבע
קודם לכן ותקט מחזיק רבע צריך טבלה דקייח לן הכל הולך אחר המעמיד
יברא אמר כל לגוי וחזר ולקחו מחמו צריך להטבלו אבל אם חסכו בדו וחזר
ופדאו מחמו אין צריך להטבלו אעפ"י סצריך להטבלו הכל קודם שיתחם אס
נסתחם קודם לא נאמר מה שנסתחם ויטבלטו שר .. הלוקח מהם

כלם יטפס כדרך שנסתחם בהם הגוי כן הוא הכשר אפ"י
כל תפחים יטפס שנסתחם בהם בצונן כגון כוסות וצלחיות וכיוצא בהם
סכנעם כדי להקיר ולחרק האיסור מעל גביהן ואחר כך מוטפן במים ומטבילם
והם חותרי לקח מהם כלם שנסתחם בהם במים כגון קדרו ויורו שנסתחם
בהם בחמין חנצילן ומטבילם והם חותרים ואין חילוק בין אם הם סל מתכות או
אל פז או אכז .. ובתשובה לרב הילאי גאון דכל אכזים ככל חרס ולא סר
בהגמלה אבל רב גאס נגן להם דין כל סטף וכ שקרי סג' הרסבא דוקא חנציל
ואחר כך מטבילם אבל הם הטבילם תחלה הוי בטובל וארץ בית .. אבל ר"י כ"ה
איכול להטבילם תחלה ואם לא ירצה להסתחם אז צונן יכול להטבילם ולהסתחם
בצונן ולכאירצה להסתחם בחמין ינעלו ויספיק ל טבלה שהטבילו כז' כיצר
היא ההגמלה יפסקה הכל היטב כדי להעביר כל קלדה סס וחזר כך חנציל אס

לעבון ספעתים אהרן בן העני אשר חזל האם ומתקן מן כר של חלב נשח מהוא חותן
וכה אה הראש זל ומי אפי לא לעבן לא חודו כדרך סנסתחם מן הגוי עי האם ספרה
דחוי כל נותן טעם לפנס חותר וכל קדרה שאינה בה יומא חסיבא טעם
לפנס ומי חכמים אסרו לבסל בה לכתולה נזירא אטו בה יומא
ואין חילוק בין היתה בלועה חזיקור בכילה ובין אם היא בלועה מחלה ובה לבסל בה
בשר או חיפכא שאעפי סנסתחיה הקדרה קודם סבאה לערי בשר בחלב חסור לבסל
בה לכתולה והא דחסיב פ וס בשהייה יום דוקא סהודקה הקדרה יפה וקר מחנה
כל סחופיה חיסור הדבוק בה אבל אם לא הדיקה יפה לא סהה חיסור הוא בשן איט
נפנס בשהייה יום אחר כה הרסבא חיסור חועט סנבלט בכל אס דרכו מל חותן
כל שא להסתחם מן בהיתר חועט בכדי פיהן זה טעם בהיתר סיסתחמו סם כמו
קדרה גדולה וכתבה וכיוצא בהם הרי זה חותר להסתחם מן לכתולה אעפי שהוא כן
יומו לפי שאי חסר לבא לערי נתיב טעם אבל אם הוא כל ססתחמים מן בדבר
חועט כמו קערה וכיוצא מן חסור להסתחם מן שאין חכטלן איקו לכתולה חפי איקו
חועט וחפי חיסור הכלע על .. ואינו כרהה להיתר חקו דאפי קדרה שאינה בה
יומה סהיה חותרה חסורה חסוס נזירה אטו בה יומה כס בחותו כלע טחמו אעפי
שאין דרך להסתחם מן בהיתר חועט סיס לט לגזור הטו סחא יסתחם מן בהיתר
חועט יסתם כלע הגוים הן בתזקה שאינם כפי יומם לפי אס עכר ונסתחם מן קודם
הכסירו התבטיל חותר .. וכה הרסבא אעפי חסור לעמר לגוי בסל צירקוב או
בקדרהך וכן לא יאמר לע עשה לע חרקה או פת סכל החומר בסל לע הרי הוא כלו
בסל בדיו וחפכא פעל ידי הפלטר או הרקחים חותר סכל האומפן חיקדים כלם
נקיים לחלכתם כדי סלא יפנחו אומנותם ובעל כפס יחוס סדברים או חכאים לערי
גהרה ונקיוה על .. וטעם דחחזקינן כלע הגוים שאינם כפי יומם פי אה הראש זל
חסוס דהוי ספן ספיקא ספן אס נסתחמו מן היום סחא נסתחמו מן בדבר הפונס
בשן וכיון דספן ספיקא הוא תלפן להקל .. ולפי זה ההכ בכלם סלנו סהוא ספיקא
גלפן להקל .. כה הרסבא כלע סנאסר ברלענה חיסור ונתערב באחרים ואינו ככה
בטל ברוב אעפי שאיפסר להגשלו ולהחזירו להכסרו על ידי כן אין דכס אותו בדבר
סיס לע חתירין לחסור חולס עדי סיגשלם לא הרי הוא כאיסוריבס סנתערב ככס
וכטל ברוב סכל סחן חתירין סלע בחי חחילעהם וצריך לפזר חשתיו ולהוציא הוצאה
בחתיריו אינן בכלל דבר סיס לע חתירין .. הלכות דין נסך ין סנתנסך לעז
חסור בהנאה וכתמים נזרו על סתם יינס חסוס בכתיקהם
ואסרוהו אף בהנאה אעפי סלא עמו כן בשאר הדברים סגזרו עליהם וקטעם כיון
סיין נסך נזור חסור בהנאה עמו סתם יינס סנתנסך והחמירו לחסור

אשר וברא להכסירם לתב און צריך לשחזר חזנה לעת אחר בשול המים לא אחר
בשול הבשר כל אדם שמתחמם בהם בחמין דבר של איסור חפץ שלא חזל האם
לא שצרה לתוכו רותח חין לא הכסר וחפץ חלואו נחלם חרפסם ולכבו היטב אם הוא
דבר שאין דרכו להסיקו בפסם בקדרה לא מהפץ ליה ואם הוא דבר סדרו להסיקו
בפסם והסיקו בפסם שפיר דמי חזל אם לעבדו בחמין לא מהפץ ליה ואם החזירו לכבשן
עד שנתלבן חפץ בקדרה שפיר דמי... ומי כהן חל הרחם אל דוקא שהחזירה לכבשן
שחזרשן מ כל אדם חרפסם דכיון שחכמה להיסק גדול כזה ודחילן חיים עליה
דילמא פקעה חבל לתורים פלט לא דאיכא למיחס שחן חיים עליה ויוציאה קודם
שנתלבן היטב כהן בעל השטור חילן דחמתפנא חרבותא חיינא דחפץ כל אדם
בקדרה דלוא בנה יומאכיון דחיסורה דרבנן חנעלה שלשה פתחים ודיו והבא רחיה
מהירוסלמי... וכן כהן הרמבא וסיוס דבריו ואיפשר שלא התירו לא באיסור של
דבריהם שאין לו עקר מן התורה כתרומה וחלה בחוצה לחרץ וכן בסוף גוים חבל
שאר איסור של דבריהם החמירו בהם כשל תורה וראוי לחוס שלא להקל בהם עכ"ל
כלים שמתחמם בהם שי האור כגון שפודין ואשכלאווה צריך ללבן היטב
עד שיהו פצוצות פתוין היחמו וכך הרשבא מצריך לשופות חלה
ונראה שאין צריך כי האם יעבר חבל ולא דמי להגטלה מצריך לסופו חלה שאין כח
המים ככח האש הגעלה כל הצריך לבן חסור להסתחם מ בחמין חפץ שלא שי האם
פגל שמתחמם שי האם איט פולט הכל שי הגעלה וכל זמן שמתחמם מ שי חמין
פלט מעט מעט ויכול לבן חזי הכל ואחר כך חזיו הספ... כהן הרשבא כל כל
מתכוה סחם חקצתו חם כולו לפי חפץ לא נשתחם מ איסור לא בחקצתו נאמר
כולו ודוקא לחיסור חבל לעפן הכשרו לא עלה לא הכשר עד סיכאיר כולו בין לעפן
הגטלה בין לעפן לבן עכ"ל... ונראה לא דוקא כשמתחמם ככולו חבל אם ידוע שלא
נשתחם לא בחקצתו נכמר נמי בחקצתו דכבולש כד פולטו... מחנה מחטגין מ
כה חב העזרי בשם חבו רב יוא שצריכה לבן והוא כהן טריו בהגעלה ונה חסכי
חל זל... מכיפס יטפס הפקדים מן הגוים בין גדלם בין קטנים אם בא להשתחם בחן
בזמן טענה שלשה נעמים בקרקט קשה ודיו או שפה בחסחזה של נפחים היטב
על נב כולה... ופי הרמב"ם סבכל פסם שינעצמו בקרקט קשה שלא ינעצמו בחקום
שנעצ בפסם ראשונה מצריך סיהא קרקט קשה בכל נעצה ונעצה ובחקום שנעצ
פסם חמה כבר נעמה רך ורסי' כהן שצריכה סיפה ונעצה ולא נהי... וכך הרשבא
דחפץ לחתוך בה דבר חרף כמו צטון סני בהכי... ואם בא להשתחם מ רותח חנעלה
גדל סהוא חלק שאין מנוחה חבל אם יש מנוחה חסור להשתחם מ בין בזמן
בין בחמין עד סילבנו היטב... חילן חפץ חין מנוחה והוא קטן צריך לבן

כן נתון מדות של מים ומצא ל... והראב"ה כהן סאין להתיר מונע גוי במזבח
וה"י יונה כהן סארים שלכו סתמדם ולא מצא לא כרי מדתו פעם ראסון אסור ופעם
פע מותר אבל סארים של גוי (שלם אסורים אפי' לא מצא לא כרי מדתו אפי'
תמדם כמה פעמים... ומים סמתעם על החרצעם סנדרכו ברנל ולא נטערו
ברנל וקורה פעם ראסון ומע אסור אפי' לא מצא כרי מדתו סהזנים מלעם מהמים
ויוצא היין סבהם הילכך (שלם יס בו חסום מונע גוי עד סיהא גרוע סאין דרך נע
אדם (סתותו ואס נטערו ברנל אז אין בהם חסום יין נסך לא אכ"כ נהו' נ' מדות של
מים ומצא ארבעה וכן היא חסקנה אח' הראש' ז'... חרקים סרלע' יין הרבה עד
סכססורין אותם במים פולטים יינם אס ברלע' יין נסך הרי היא כחווה ואסורים
בהנאה החרצעם והזנים של גוים תוך יב' חדש אסורים בהנאה ולאחר יב' חדש
מותרים אפי' באכילה וכן סארי יין ואי כתב רב' סלא התירו סארים צים וחרצעם
אחר יב' חדש לא כסתמדם תמנה במים אבל לא תמדם אסורין (שלם אפי' יכנס
בתנור ורב' אפרים היה מתיר היכא סיבאס בתנור חיד ולזה סכיס אח' הראש' ז'
והמחמז בהם תוך זמן איסורם כל העסקה אסורה בהנאה... כה' הרסנא תמצית
היין הנקרם על דופט החבב והקנקעם נהגו בהם היתר סכיון סנתיבס כל כך
כבר סלה לחלחיה יין סמ וכעפר בעלמא הוא ומעמים בכל יום ססתמסים בכל
הגוים לאחר תלי וערוי ואין חקלפין התמציה הנקרם עליו... **מאימתו**

נקרא יין לאסר במונע גוי משהתחיל למסך ואס חסם ואילך
נגע בו גוי נאסר ואפי' לא נגע בו לא דריו ומסך וירד מחכו (מר חיה סכמר אסור
כדבשנין למיאר שאסרו בכחו במאי דכפק (ברא ופי' התחיל למסך כמו ספרסי'
סכמסך על הגה בעצמו כי הגה הוא מדרון ואס פנה החרצעם והזנים והברלים
מהיין והיין (ברו כמסך מצד העליון לצד התחתון ונסאר היין שומר (ברו נקרא
המסכה גמאר כל חיה סכנה אפי' לא נגע לא בחרצעם וזנים אס יס בהם טופח
על חנה להטפח... והרמזן כתב אפי' אס יס בו טופח על חנה להטפח אינו אסר
לא חקום מונע אבל כל זמן סלא הבריל היין מן הזנים והחרצעם (לא הוי המסכה
הילכך אס הגה סתומה ומלחיה בעפן סחי אפסר ציון (ברו למסך בה אין בו תורה יין
לאסר במונע גוי... ולכחורה מותר (דרוך בה עם הגוי לא סרה החמיר (אסור בה
כיון דבהמסכה כל דהו נעשה יין נסך אי אפסר לזהר בה ממונע סל גוי אחר
המסכה אטו סאינה סתומה ומלחיה וכסדורכיס כגוניה (לא סייד בה המסכה אבל
אס פינה החרצעם לצד אחר כדי סימסך היין לצד השפ' הויה המסכה וכן אס מילא
ממו כוסייק וכיון (לעתו מן הזנים והחרצעם הוי התורה וכס' אס תצוי מהיין
דרך ברז דהוין המסכה אבל אס לקח החרצעם... **מאימתו**

דבר מן הזה אין איסור הנאה במנוע גוי בין שלנו דגוים כזמן הזה אין רגילין לנקד
לעז והוא לעצמן פסוק כלו אינם יודעים בטיב עז ומחמסיה והוא כתיבוק שעשה יין
נסך לאסור בסתייה ולא בהנאה ועל זה פוח בין בהרבה מקומות לקח יין מן הגוי
בחובותיהם וגם אם כונע גוי בין שלנו מוכרין אותנו לגוים .. ואח הדאם זל ההרדק מ
וקיום דבריו וטעמים הללו מספיקין לחנוע גוי בין שלנו אבל קתם יינם שאקח
בהנאה מסוס בנותיהם אין טעם להיתרו ומי יפלא שמתחלה לא היו חוקרין קתם
יינם לא בסתייה מידי דהוה אבה סחן וסלקו לא מסוס שהיו רגילין לנקד אפרוהו
בהנאה כיון שנתנסך לעז והאירכא שאין חנפכין דין הוא שנעשה קתם יינם כנה
וסלקוה ומחא רחיה ברורה אין לנו להתירו בהנאה והנח להם לשרא חוטב סיהו
פוגין ולא יהו חזירין עב .. וכיון שחוסם צד פסוק אפרוהו לא אפרו לא בין הרחוי
לנקד לפי יין חמסל שלנו סנגע מ גוי אין מ מסוס יין נסך ומחיותי נקרא חמסל
מסהרתיח על גב האם .. לוניתיה שלנו סנגע מ גוי וכן בטחלן אין מ מסוס יין נסך
ואי זהו לוניתיה יין יסן ומיסם צלעלן והפרסחון ייטחלן יין דבם ופלכלן ומפרס
בגה ייטחלן גלעם דבם שלעם יין וסלעם כלכלן .. ויס מפרסין דוקא בדי האי גנח אבל
בפחוב מכאן יס מ מסוס יין נסך .. והרשבא בנה ללאו דוקא דהיה בפחוב מכאן
רק סנסתכה טעמו מחמת הדבם והפלכלן אבל לא כנסתכה טעמו לא .. ולוניתיה
גלהם אפרוה והח באותיה סמוכרין בחנות אבל אם רואה סמוציה אותה חן החוצר
חותר שאין מערבין יין בה עד סמוכרין אותה בחנות שלא יתקלקל .. תבסיל סיסם
יין ונגע מ הגוי חפ קודם שהרתיח אין מ מסוס יין נסך .. כה היחבם אם נתערב
בין מעט דבם או מעט סחור הזחיל ולינו ראוי לנקד הרי הוא כיון חמסל וכאכר
ומותר למתתו עם הגוי .. וכה לא הרלם זל וחן למחוך על זה שעקר הגזירה מסוס
בנותיהן לא שהחמירו לחוקרו בהנאה כיון שנתנסך לעז וכן כה הרמכן חומז לחו
גר פסוק הוא לפי חן הרחוי סלחיהח מ מסוס חנוע גוי ורבינו מאנס רצה להתירו
ונקרא חומז מסעבר עליו שלשה ימים מאעה שהחמיז והרשבא כהב סזד סיחמו
סאם מדעכט כשאוככין אותו על הארץ אז וראי חומז גמור הוא ורה אפרו לפי סחן
לא בקיחין בקומז סיס יין סנראה כחומז והוא יין גמור כמו יין שלח נתבסל בעכב
כל צרכו .. וכן טהגים לחוקרו .. וחומז סל גוים סהיה תחלט יין אסור סאעפ
שהחמיז לא פקט איסוריה חיפה .. והם ארגס כן חן הרחוי סלא יהא מ מסוס יין
נסך ללאו בר פסוק הוא לא סתה החמיר גס מ לפי סחן חנו בקיחיס חתי נקרא
מקר יין חנו חפ נהן מ חמז הרבה כל זמן סיסם טעם יין יס מ מסוס יין נסך ..
התחר סנותפס חיס על כתיב הרחב סחן מ מסוס יין נסך לא אם סן

גוי אצבע עד סגנו בין כולו אסור בהנאה וכן אם הוציא הרואה המאונה בנקב
והיתה פוגעת עד היין מאי אפשר שלא שכסך אבל אם אינה שררה כל שני המונס
בעצן מאי אפשר לו לשכסך כמחוציאה היו כמו כחו וזה סנסאר בחכה מותר אפי
בסתייה וזה סיכא אסור בסתייה .. כה הרחבם אחו בכל מתוח של יין וסכסכו
אעפ"י שלא הגביהו ולא נגע בין באסר ולא כראו דבריו לאח הראש זל .. ומגע שלא
בכוונה בין שלא היה לו כונה מנג כלל כמו קטן או איסל כונה מנג וידוע שלא
כוין לנגע כגון שהוא טרוד בדבר אחר אסור בסתייה ומותר בהנאה ואפי"ה הוא
חוס כנגיעתו בין כגון סנפל לגור אסור בסתייה ברא שהוא באונס וכל זמן סנוס
בין כגון סמה בגור אבל אם לאחר שעבר האונס עדיין טוט בו כגון שעלה חי וכיוצא
בו אסור אפי"ה בהנאה לפי קטן שאינו יודע בטיב עז ומשמסיה או גדול סנפל למי
ועלה מה מותר בהנאה וכן אם מרד היין לדם כמה הוא בין מרדו בדו בין מרדו
בקנה או שהיה פקולה או גרעפן על פי החכה והעברס בין בדו בין בדבר אחר
מותר בהנאה סכסל או יס הוכחה שלא כוין לבסך לא למלכתו וכן חכה סנסדקה
לארכה והיין יוצא והרכה גוי ומדקה ומנג שלא יצא מותר בהנאה .. וכה הרחב
דוקא בסלא היה סס ישרא סינכל להציל או ודאי לא כוין לא להציל אבל אם יס סס
ישרא סינכל להציל וקדם הגוי והציל ודאי כוין לבסך ואח הראש זל לא חילק וכן אם
דרך היין בגללו מותר בהנאה כיון סטרוד בדריכה ברא בססמר ישרא שלא נגע
בין אבל אם לא סמר ישרא אסור בהנאה סודאי נגע בדו סדבג בסוך עלו ..
והרסבא כה שאפי"ה נגע בגללו בין בכונה מנג מותר בהנאה כיון סאז דרך בסוך
בכד ואח הראש זל אמרו בהנאה וכן אם הכנס ידיו לחכה של יין ואיס יודע שהוא
יין מותר בהנאה ופרה דוקא שלא נודע לו שהוא יין עד סהוציא ידו והראבל כה
אפי"ה נודע לו אם חיד כסמורט לו הוציאה מותר בהנאה וכן היא ססקנה אח הראש
זל .. ואם נפול לו סוס דבר בין והכנס ידו והוציאו לא באסר בהנאה בהכנסת ידו
אפי"ה אם יודע שהוא יין סאיט מכוין לא לפטול את סע אבל בהוצאה ידו יאסר
בהנאה כיצד יעשה יאח בדו שלא יוכל לנגענה בין ויפתח נקב בחכה למטה ויוציא
היין דרך סס .. סג אח הראש זל סאז לנו למחוב חילתח למילתח לא מה סמכורס
בכלמוד סקרח טרדח דוקא בזה מותר ואי לרחוב לו דברים אחרים .. היה יין
יוצא דרך הנקב ונהן גוי ידו בנקב ומגע מלצאה מה סמן הנקב ולמעלה אסור
אפי"ה בהנאה וזה סמחמו ולמטה מותר אפי"ה בסתייה ורטי אסר כולו בסתייה ורטי
אסר כונו בהנאה ולרוב לפאס סל מעלה אסור בהנאה למטה אסור בסתייה וכן
פיקר .. ואם לא נגע לא בקלח היוצא בזה כה אח הראש זל סתסובה יין סיוצא דרך
הנקב אם הפח הגוי ידו על פי הנקב ועכב היין סבמר אסור אבל

הגוי חסור (קטנה מחנה סוף המסך מחנה וחזר ומלאה) וחפץ בהעלמה העין
שהעולם הישראלי עינו מחנה חסור צקח מחנה חס (לא שחתם הגנבה נגב שהיה סתומ)
ומלאה לא סוף כה המסכה וירד מחנה יין וחרצפם בחל לעור הגרנותי שהוא
כל אלפי הגב שהיון חסותן מוחמנו יורד (מור חן על מה שבנה תורב יין לא על
מה שבקל לגד ואם טעם נוי בקל נחקר ואם החזירו לגב נחקר מה שבנה חסוס
תערוגת יין שבקל מתעורב מואו חס דברי רב הונא וכך הבאם אל הרחם אל חבל
במפר התרחות כב כיון דקיימח לן סלן אה מינו כמי סאיטו וסאיטו מיט רבה
עלנו ומבטל חן הלכה כרב הונא בזה דחרצפם וזנים שאינם מחן היין חבטלם
חותם... לא מנע כל כל הגוים חסרו בהנאה לא דוקא בגדול סיודע בטיב
ומאמסיה דהייט כל שמזכיר ואזכר בפוטו ומאמסיה
פז
חבל קטן לא הגיע לכל זה איט חוסר לא בשתייה ולא בהנאה... נר תוסב סקבל עלנו
ז חצות כב הרשבה מחנע חסור בשתייה ומתוך כך פסק סגר שחל ולא טבל חוסר
נגב בשתייה ולא הרחם אל חסיר בשפהם אפי בשתייה... פסק רח הקונה עבדים חן
הנר חנע סחל וטבל עמי יין נסך ער יב חרש ודוקא עבד סאיטו מה ניר מדעתו
לכל נר סמבגיר מדעתו חיד (אחר סיחול ויטמל כראוי אינו עשה יין נסך... ורה
בסק דאפי עבד חיד (אחר סיחול ויטמל אינו עשה יין נסך וכן פסק אל הרחם אל
סנחוב גיוב סילדו רבב ישרא בשוד הרבם קטנם חנען חוסר אפי בשתייה חסר
אנרל הרי הם כסאר נים דעלמח וכו' הרסבן דבשרם קטנם דשר קיימ אפי
בלי סל וטבל והרחה כה דוקא בשחל ולא טבל והכי חסתר... כה הרשבה
פזר ביארנו סגר תוסב ייט חוסר בהנאה) פז יס מהנחונם שהתירו חנם אל
ישמעלים בהנאה שהדבר ידוע שאינם עבדים עז... וכן כה הרחבם וכה שר
סחנעם סלח בכונה חוסר רף בשתייה... לא כל חנע העים אזה לאי קור יס
סחקור בהנאה ויס סחוסר בהנאה
ספי בשתייה כיצר חנע בכונה סכוין לעגט ביין ואיט שסק בדבר חסר (אשנא כנע
פזחאו בדבר חסר סבדו חקור בהנאה חפי בשכסוך בעלמח סשכסוך ולא יצק
סחמ כלם חפי בפיו כען סערה חחמחו סחנען בחפקה סכחכב והעלהו לסח
סל היין חקור בהנאה חחל כל שיש מ חוסרים כחו סיס לכל סטטלן חחט לעדים
רסם יין יכול ישרא (חנען חחטם זה חני חחוסם חסר כחמד וכלכר סיפסוק
סישרא קודם סיפסוק חני (פז חני סנכנס בחטב ופז יס כחן יין וחחרו ל חן כחן
יין ורהיין ככלו סכסך נה... דו נחקר בהנאה נעערב בחסר דמי היין חחוסכסך
סחקור בהנאה והחחר... וכן חכב סטטלן חחט חחריזו והלכס בהנעי

אם לא יבא לא בקלוא היוצא היין סבבד מותר חפץ אם נגט במתכוין ונראה
מדרביו מתיריו חפץ במתייה והראב"ד חסר ואם היין יוצא והוא בעשן סיוצא כולו
לאחא הפח הגוי ידו עליו כגון ששמים חפקה כפופה ומוקדם ראשה האחר בתוך
היין בחבית ומוצצין ויוצא כל היין סבבבית ואם נהגן הגוי ידו סם ומוקדם מן צאת הכל
אסור בהנאה... מנע גוי שלא בכוונה ש' דבר אחר כגון שים לע קנה בידו ונגט בו בין
סוף בכוונה או בכוונה מנע לא שאינו יודע שהוא יין רא' אסור במתייה ורא' והג'
ורב אפאס מתירין חפץ במתייה ולזה הסכים אה הראש' זל... גוי סנגט בכור שים
בין חפץ הוא חסר והגט דפמיתו זו עם זו מותר חפץ במתייה וכן חבית סנסדקה
לרחה והיין מטכטוף (צאה וברא גוי ונהגן ידו עלה והכבד עלה עד סהדקה ומנע
יצאה היין מותר וכן התיר ריה ברזא שהיתה רפויה בחבית או מנקה שהי חרפויה
וברא גוי ומדקה וכן התיר בחבית שאין אולה מהודקי' והיין יוצא איק' ישראל נעשה
בידו ויתפסנה בה כנגד הנקב סימנע קצה מהיין לצאה וברא גוי אומן ויהדקה
במכין בנקב עד איתם היטב ומי' חס היין אותה הרבה אזכריך לזהר כי אז נוגט
הגוי בין ואם היטב נוגט בו בידו לא במכין מותר כיון שאינו מכין רק למתוס הכל
ולא לנגט בין והוי כאו נוגט ש' דבר אחר שלא בכוונה וים מחלקים בין אם בא לנהג
הנערה ספב האולם במקום מחבורים לרכותה וכן אם בא לעמו באמצע לפי
שבחמצע הוא תוחב הנערה כנגד חלל החבית ונוגט בין ואסור אבל סכב האולם
איט תוחב כנגד חלל החבית ואח הראש' זל (א חלק... כהו סל גוי כגון שמערה
הכל זל כלל הוא בכוונה שידע שהוא יין היוצא מהכלל אסור וכה'
הרשב' שאסור חפץ בהנאה ואח הראש' זל אינו אומרו לא במתייה ומה סנסאר
מחמו בכל מותר חפץ במתייה ואינו אסור מסוס נצוק שלח החמירו בכח הגוי לאסור
המהובר לע ש' כצוק ואם הוא שלח בכונה שנה ידע שהוא יין הכל מותר חפץ במתייה
וכח כאו ככחו דמי... ורמ' היה מסתפק בנה סלנו שים בו שלמה כחות כאו הדשים
ויקורה והגלגל אם קשיב ככחו... והרשב' כה' חפץ עשר כחות דייטנן להו ככהו
לחוסר בהנחה לסדרתו שאסור כח בהנחה ואח הראש' זל כה' בתשובה על הקורה
סגלגלה גוי לברו רחיתי רמתי מתירין לפי שים כחה כחו וכן חפץ מתיריו חפץ במתייה
כח הגוי וישראל מערב בו כגון ששפהם שרו בחר מותר אבל אסור לכתלה סחא
יסחוד על הגוי לברו... כה' הרשב' יס מי שהורה לאיסור חף בדיעבר ונראה לע
סחותר בדיעבר והרמב"ם גם כן התירו... וכתב שר הרשב' כח גוי וכח ישראל
מערב בו מותר בלחב' ילגל ישראל וגוי חב הגלגל ולא היה הגוי יכול ללגלע לא
אם כן ישראל מקייש'... היה יכול ללגלע לברו חעפ' ישראל מקייש' יס מי
שהורה כזה להמירה... ס' חס' וראה לע סחותר סחף העי ס' סייט

צפיתו כעב היחזקם מהבעל חפר למתי נמז כחמה וכן האב למתי בנותיו והרחמן
פיתב סחין יכולן להפר למתי הן החמה וכן כתב אל הרמ"ם זל. אין יכולן לעשות
סלח לא להקמה ולא להפריה אפי' בנדרים שנדרה כבר: צריך סיכויין למס החמה
סחפר לה ולמס הנדר מהוא חפר כי צד: נדרה אסתו וסבור שנדרה בתי או איפכא.
נדרה חיתאפס וסבור שנדרה מהענבים או איפכא. והפר לה על דעתה לא היו
הפריה כיון שלא כוין למס מי שנדר ולמס הנדר שנדרה. והא' שלא נודע לו תוך כדי
דיבור של ההפריה אבל אם נודע לו תוך כדי דיבור ורצה גם בהפריה זו הוי הפריה
אחרת לו נדרה חמה בתוך ביהך סתם והפר הוי הפריה אעפי' שלא כוין לזאת בפרט
כל ההפריה תלויה בשעת הנדר כיצד אם בשעת הנדר היא נשואה אעפי' שלא יחול
על מתלאהו כגון שאחריה קונם על ככר זה לאחר אלמים יום והפרי לה ונתלאמה
בנתיים חופר או שאחריה קונם על לאחר מתלאהו הרי זה חפר היתה למנה בשעת
הנדר אינו חפר אעפי' שנשאה קודם סיחול לא סנא אחריה קונם על לאחר אלמים
יום ונשאה בנתיים לא סנא אחריה קונם על לאחר סאנשא. נדרה חמש דברים כאחד
כגון שאחריה קונם תאמם וענבים על קיים לאחר חמה בפירוש גם הטע קיים הפר
לאחד חמה לא הויא הפריה כלל אפי' לאותו שהפר על סיפר למטהם. והרמב"ם כתב
דיכן קיים בן הפר חמה סקיים חקויים ומה שהפר חופר. ולא נהירא לא הרמ"ם זל
ואם אחריה קונם תאמם על קונם ענבים על שני נדרים הם ולא שייך אחד לחברו כלל
כיצד היא ההפריה אותה לה חופר לכי' ג' פעמים ודוקא בזה הלשון אבל אם לא חת
בלשון הפריה אעפי' שנראה שרצה כגון שאחרי חפר חפר שנדרה או אין כאן
נדר ואפי' חת לה חופר לך בלשון התרה החכם אינו כלום אבל קיום חיי בכל לשון
סאח' לה שנראה חמו שרצה בקיומו כגון שאחרי לה יפה עמיה אין כחופר ואם
לא נדרה הייתי חריף והרחמן כתי' חפר אדם נדרי אסתו בכל לשון. כיצד חפר
אותו חופר לך או בטל או אין נדר זה כלום וכיוצא בדברים סענינכם עתה הנדר
אעקרו ואלא הרמ"ם זל כתב כסברא ראסונה חיסב לשון ההפריה בלם ולא הוציאו
במפתיו אינו כלום ברא שלא חת לה טע ואכלא חל חמה לה טע ואכלא וחיסב לשון
ההפריה בלם הוי הפריה בן בחול בן בשבה ומיהו טוב למט בשבה בחול סיוציא
בחול לשון הפריה בפיו ובשבה יח' לה טע ויחסיב בלם לשון ההפריה. כל זמן שלא
הפר הבעל הנדר לאסתו אינו יכול נכופה מתעמר על נדרה לא חל יח' לה טע
ואכלא ויחסוב לשון ההפריה בלם כדפרסיה. ועבר כנעפ סאמר טעמו בבשר ובין
אינו חל כלל ויכול לכי' סאכל ויסתה בלא הפריה ואפי' נכסיסתחרר אינו חל ואם
קבל עליו נזירות חל עליו ואין הארון יכול להתיר לו אבל בנפיהו למתות יין וקס
נסתחרר סאמם נזירותו והרמב"ם כתב יכול אדם לבטל נדרי אסתו בלא הפריה

נדריו נצחו וכן כתב הרמב"ם • וכתב שר אעפ"י שאין אדם עשה סלח להשא על
נדריו הבעל נעשה סלח להשא על נדריו אשתו וכלבד שמחא"ג מקובצים אבל הוא
לא יקבצם בתורה ואז כתבתי למעלה שכל אדם יכול לעשות סלח להשא על נדריו •
דין האב עם בתו ככל דין הבעל עם אשתו חוץ מזה שהאב יכול להעיר לבתו כשאר
חכם שהרי נשאין לקרובים • והרמב"ם כתב שהאב חפר לבתו כל עניני נדרים ולא
בהירא • וה"י יחיא ז"ל חילק קודם שתארם חפר כל נדריה אבל נעארסה ומה
הבעל וחזירה לרשותו אז אינו חפר לא נדריו ענוי נפס • ואח"כ הרא"ם ז"ל לא חילק בזה •
אין זו דברים שים בהם ענוי נפס כגון רחיצה וקיסוט כיחול ופיקוס כגון סכסרעה
אלא תרחץ או לא תתקסט או שאחר הנאה רחיצה וקיסוט על חס ארחץ או אתקסט
אפי' לא תלטה לא ברחיצה וקיסוט של היום ואחר סלח תרחץ ולא תתקסט היום
ולא תאמר אפי' הכי הוי ענוי נפס אעפ"י שאין הנדר לא לטם אחר • אמרה קונם
פירות עולם על אפי' פירות חריבה אזה או אפי' אסרה על פירות של אים אחר
לבר הוי ענוי נפס ואפי' אינו חטט וחפר לה והיא מותרת לשלם • והרמב"ם כתב שאינו
ענוי נפס לא נדריו שבינו לבנה ואינו חפר לה לא בשדה תחתיו ומסקנה אח"כ הרא"ם
ז"ל כסברא רחמניה ואפי' נדרה מחוץ שהיא רע לה ולא טעמה אותה משלם הוי ענוי
נפס וחפר לה והיא מותרת לשלם • נדרה חטט בכרזה כחד על אחת מצטערה
אם לא תאכלנו ועל השט אינה מצטערה חפר לאותו מצטערה עליו ודוקא שהפר
בטמם אבל אם הזכיר אחר בפי' לא הוי הפרה כלל כדפרסיה לשל • אמרה קונם
סאט נהנה לבריות כתב אח"כ הרא"ם ז"ל שאינו ענוי נפס לא נדרים שבינו לבנה ואינו
חפר לה לא בשדה תחתיו וכראה שהוא ענוי נפס וחפר לה לשלם לא הפר לה מותרת
לנהנות מהבעל כל זמן שהיא תחתיו שאינו בכלל הבריות ולאחר סנהגרא דל הנדר
גם עליו ואי אפשר להנות לא חנקט סכזה ופיאה • ולא נדרים שבינו לבנה כגון
תשמים וכיוצא בנדרים שגורחין איבה בינו לבנה וכגון שאסרה הנאתו על פה שאסרה
הנאה תשמישך על אכל אים אמרה הנאה תשמישי עלך אין צריך להפר שהיא
מסועבר' לו וכן הוא שאח' הנאה תשמישי עלך איט נדר אכל אים אח' הנאה תשמישך
על הוי נדר ואם אמרה קונם לתשמישי על כל השלם יפר חנקו ויתהא מותרת לו עד
סתהגרא ותארם ואז אסורה גם לו אמרה קונם סאט נהנה לארא ולאבד אים עשה
אז לך או קונם סאט נהנה לך אים עשה לאבד ולאבד יכול להפר חיד אעפ"י שאינו חל
הנדר עדיין אעפ"י שחכם אינו חזיר הנדר עד שיחול בעל חפר אפי' קודם שיחול
ונדרים לו הוי נדרים שבינו לבנה סגנאי הוא לו שנאסרה בהנאה אביה ואביו אים
עשה לו וכן מה שאינה רשאה לעשות לאביה ולאביו כדי סלח תאמר עליו הילכך אינו
חפר לשלם לא בשדה תחתיו אחר קונם סאט עשה על פ' אבא ולאבד או על פ' חיד

כי צד יאחז לה טל ואכל ואפ"ה אם אה"כ בלמ וכפה אותה לאכול הנדר בטל מליו אכל
ההפדה צריך שיוציא אותה בספתיו סילח לה חופר לעבד ומצקה אם רצתה שזה ואם
לא רצתה אינה שמה והחוקיים בלמ קיים אעפ"י שלא הוציא בשפתיו לפ"ה אם הפר
בלמ יכול לחזור ולקיים קיים בלמ אינו יכול לחזור ולהפר אם לא בתוך כדי דיבור
וכאשר כתבתי היא סיטת א"ה הראש ז"ל . אה"כ לה קיים לעבד ומופר לעבד
ולא תחול הקמה אה"כ אה"כ הפרה כתב הר"י אעפ"י חמוץ דהוי הפרה ויש אומרים
דחל שמהם ולא ידענן אי מוקם אי חופר ולחומרין הוי קיום וכן היא מסקנה אה
הראש ז"ל אה"כ לה רבה אחת קיים לעבד ומופר לעבד אין כאן לא הקמה ולא הפרה . אה"כ
לה קיים לעבד היום או שאלו חופר לעבד לחחר או קיים לעבד שעה אחת ומופר לעבד
לאחר שעה בזולה חיבשאל אי הוי הפרה ולא חיבשאלן ולחומרין הוי קיום והראש ז"ל
כתב קיים לעבד מופר לעבד ולא תחול הקמה אה"כ אה"כ הפרה הוי חופר קיים לעבד
ומופר לעבד רבה אחת הרי זה קיום קיים לעבד היום הרי זה קיים לשלם חופר לעבד
לאחר אינו חופר אה"כ לה קיים לך שעה אחת ועבר היום ולא הפר הרי זה קיים אחר
לה קיים לעבד שעה אחת וכשעברה השעה הפר לה הרי זה ספק ולא הראש ז"ל כתב
בסדרא ראשונה : קיים נדרי אשתו או בתו ונתחרט נשא לחכם על הקמתו וחתי
על ויש לקדק אה"כ צריך שיטל ביום שמש דאיכא לחיחר ללא גרע חסתיקה . וחיה
נדרה כיון שאינו יכול להפר הוי כחיי שאינו יודע שיכול להפר שאין סתיקתו קיום
ומפר אפ"ה אחר כמה ימים ואה"כ צריך שיפר ביום שאלה שהוא לעכום שחיעה . הפר
לה ונתחרט אינו יכול לשל על חרטתו . אה"כ לה קיים לעבד סע פעמים ונשא על הראשון
הסע חל . האשה שנדרה והתפשט אחר נדרה או שאסרה עלה ככה ואחר התפשט
במה הפר לה בעל חו החב היא חו צרה והמתפשט בה אסור שאין הבעל והאב עקרין
הנדר משקרו כחון הקבם נדרה היא והתפשט בה הבעל או האב טוב אין יכולן להפר
דהוי כקיום נדר הוא והיא התפשט ב חופר אלה וסל קיים . אלונדרים
שהבעל חפר לאשתו נדרים שים בהם עמי נפם ודברים סביט
נבנה לא מדברים שים בהם עמי נפם כמחתירם לה חותרה בהם לשלם ודברים
סהם בטל נבנה אין התירה לא לעצמו כל זמן שים לבה תועלה דהיינו כל זמן
סהיה תחתיו ולאחר שתהגרם כל זמן שלא תנשא שאיפשר שתחזור אין אכל לאחר
שתנשא חל הנדר גם לדידה . ודברים שאינם עמי נפם ואינם בני נבנה אינו יכול
להפרי וכתב הר"י אעפ"י אכל הוא חתירם כשאר חכם . ואה"כ אם חתרה על התיר
נדרה אינו יכול לקבצו אחרים סיתירו לה שאינה רוצה סיתפרסם הדבר שנדרה
לא אה"כ מצאנו מקובצים או אה"כ להם סהיה מתחרטה ויתיר לה ולא הראש ז"ל כתב
שאין הבעל חתיר לשטע אפ"ה כשאר חכם חפץ שאשתו בעטו ואין אדם חתיר נדרי

בצביל בע אדם פריצים סמס אס הווקזקו סס כחמן ואס לאו אינו כחמן • נדרה נדר
סל בני לבנה או סל עכוי נפס ודפר לה עמ" סתחמר לפעט דבר סל קלון או סתהא
סתהפכה אחר התשמים כדי סלן עתעבר או סתהא חמלא עשרה כרי מים וסופכה
לאספה והיא אינה רוצה לעסוה אחר חלו הדברים ונתקיים הכדר יוציא ויהן
כתובה יחזרה קונס תשמיסך על אס אעשה סוס חלכה וסמט ולא הפר יוציא חיר
ויהן כתובה ואס הוא אחר קונס תשמיסך על אס תעשה סוס חלכה יוציא לא חר"ז
ימים ואס היתר לה סוס חלכה אפי כל סהו כגון לסחוק בכלבס וכיוצא בו לא יוציא •
אחר הרעל כל כל סכיטו עלו או כלו על סכיטו כדי סלן תשאלס ולא תשאל ח"ס • או
סחזרה קונס תשמיסך על אס אסל חסכט כלנס או אס אסאלס כלנס וסמט וקיים
יוציא חיר ויהן כתובה ואס הוא אחר קונס תשמיסך על אס תשאל ח"ס או תשאלס
יוציא לא חר"ז ימים ואס היא אסרה כל סכיטה עלה כדי סלן תשאל ח"ס או סנדרה
סלן תארוג בגרים נאים לבנה הוא אינו יכול להפר סאינו דברי סבנו לבנה וסורה
לסל ח"ס סכיטה ולארונג הכנרי הלכך תצא בלא כתובה סמסילו סס רע בסכיטו •
הלכות שבועות • נפש כו תשבע לבטא בספתיס פי סנסרט על

דבר בן על דבר סעבר כגון
סנסרט סאכל ולא אכל יאו סלן אכל ואכל • בן על דבר סהוא להבא כגון סאוכל ואינו
אוכל או סלן אוכל ואוכל • ובן בכל דבר אפי אין בו לא הרעה ולא הטרה כגון
סזרקתי צרור לסס או לא זרקתי או סזרוק או סלן סזרוק • ואפי בדבר סאין בו סחמס
כגון סיסכתי ולא יסכתי או סאיסן ולא איסן ואפי בדבר סאינו יכול לעשותו לא ע"י אחר
כגון סכתתי לפעט או לא כתתי או סחטן לפעט או לא חטן • ואפי סכטע על אחרים כגון
סזרק פלעט צרור לסס או לא זרק יכל לו סמענה ביטוי סס ואס סקר בסבועתו חייב
בקרבו ספורט • ויסער דברים סאפי אס סיקר אינו חייב קרבן כגון סנסרט
לקיים סחצוה ולא קיים או סנסרט להרע לפעט כגון להכותו או לקללו וכסרת סיעשה
חברו דבר פלו סזרוק צרור לסס או סלן יזרוק וכיוצא בו וזהו סמענה סוא אכל עברה
איבא בכל דבר סיסקר בסמענתו וגס אין לו לסכטע על חברו סיעשה סוס דבר סאינו
ברשותו סיעשא על כל פנפס זאין חברו חחוייב לעשותו לא אכ"י קבל סמענתו יכתב
החב"ס ברא סנסרט על דבר סאינו ברשותו כגון סנסרט ראובן על סחשון סלן
ילך בסחורה וכיוצא בזה אכל אס ססכטע על דבר סהוא סלו כגון סלן יכנס לביתו
וכיוצא בו אז ודאי צריך לזהר בסבועתו סהרי ברשותו הוא לסורה סלו על כל חי
סירצה עכ"י ואפי חבן דבריו סאין אדם יכול לסורה סלו על חברו לא בקונס לפי סהוא
סל על סחפ"ז סחוסר חותו על חברו בקונס אכל לא בלסון סמענה לפי סהיא חלה על
סאדם ואינה חלה עלו לסקר בסמענה לא אכ"י קבל עלו סמענה • ויסער סבועה

ועל פי חידושי אינו יכול להפיר שאינה מסועברת להם קונם שאינע עשה לפיך יפיר
 אעפ"י שהיא מסועברת לו סמך יגרסנה וחוץ יחול הנדר ולא יוכל להחזירה הי"כ קרינו
 ביה השתא דברים שבטו לבניה וכגון שאמרה יקדשו ידי לעוסייהם שאם לא כן אינה
 יכולה לאזור מעשה ידיה לפי שלא בא לעולם נדרה שלא תהן תבן לפי בהמתו אינו
 יכול להפיר לפי שאינה מסועברת לו ופרש"י דוקא לפי קוסו וחזורו מאוס רבועה
 אבל חייבה ליהן לפי בקרו אבל ריק"ף פי שאין חלוק בין קום וחזור לבקר לא שהיא
 חייבה ליהן לפי בהמתו המיוקדה לו למרכבתו נדרה שלא לחזק פטו ידיו ורגליו
 או שלא לחזק לו כוס וסלח להציע לו חטה אינו צריך להפיר לפי שמסועברת לו ..

המדריך אמתו חתמים החטה סמך קונם תשמישך עליו יקיים אותה ז' ימים
 בז' שהדירה בפ"ז יח"י או יותר או שהדירה סתם ולאחר ז' ימים יוציא
 ויהן כתובה הדירה שלא תהנה מחמו אינו חל שהרי הוא מסועברת להיואם חל לה
 צאי מעשה ידיך במזומתך והיא מספקת בהם לדברים גדולים ואינה מספקת
 לדברים קטנים אס כל בע מספקתה תגלן באותם דברי הקטנים אינו חל שהרי הוא
 מסועברת לה גם בהם ואם אין כל מספקתה תגלן בהם לא העשירים ואכה עשיר
 ורגיל בהם ובעלה אינו עשיר ואינו רגיל בהם חל הנדר שהרי אינו חייב לה בהם .
 ומח' כיון שהדירה מחמו והיא חוזרת לביה אביה הוא מתחייב לה עתה בהם הילכך
 עד ליום יפירנסנה בלאו דברים הקטנים ע"י פרנס סמך כל הזן אינו חפסיד ויזון
 אותה אחר וילך ויקח חן הבעל לא סמך הדירה שלשים יום או יותר או הדירה סתם
 אחר שלשי יום יוציא ויתן כתובה הדירה שלא תתקסט או שלא תאכל אחד חן המישן
 חפי הוא רע ולא טעמתו מעולם ותלאו בתשמיש סמך קונם תשמישך עליו אס תקקסט
 או תאכל חין פלוג יקיים ז' ימים ואז יוציא ואם היא נדרה שאמרה קונם חין פלוג
 עליו קונם שלא חתקסט בקיסוט פלוג או שאמרה יאסר תשמישך עליו אס אוכל חין
 פלוג או חתקסט בקיסוט פלוג והוא אמת ולא הפיר לה יוציא חיד' נדרה שלא תלך
 לביה אביה שאמרה קונם תשמישך עליו אס אך לביה אבא שאם לא תלתה בתשמיש
 לא אמרה קונם בה אבי עליו אינו יכול להפיר אבל כיון שתלתה בתשמיש הוא יכול
 להפיר ואם סמך ולא הפיר אס אביה עמה בער נדרה חדס אחד יקיים יותר מחדס
 או סתם יוציא חיד ויהן כתובה ואם אינו בער והיא רדופה תגל אחד יקיים שנים
 או סתם יוציא חיד ואם אינה רדופה ג' רגלים או סתם יוציא שנים יקיים ואם הוא
 חן קונם תשמישך עליו אס תלך לביה אבך יותר מחדס או יותר חתל לא יוציא אחר
 ז' ימים הדירה שלא תלך לביה האבל או לביה החסיה אס נדרה היא שאמרה קונם
 תשמישך עליו אס אך וקיים לה יוציא חיד ויהן כתובה ואם נדרה הוא סמך קונם
 תשמישך עליו אס תלך יוציא לאחר ז' ימים ואם טוטן הדרתיה שלא תלך סס בשביל

כלום • אחר לחבת שמעיה שאי אוכל או הסמועה לא אוכל לך או לסמועה לא אוכל לך
אקור לאכול עמו • ואם אחר הסמועה שאוכל לך נסבט שיאכל עמו וחין חילוק בין
אם הפציר בו תחלה שיאכל עמו או לא הפציר בו והריחבם כתב אם הפציר בו שיאכל
עמו ואח' שמעיה שאוכל לך אקור לאכול ואח' הרחבם זל כתב כסברא ראשונה ••
שבועה שלא אוכל שתם אקור אפי' בכל מהו ואינו חייב אף על כזית • ואם
פ' כל מהו ואחר שלא אטעם חייב אפי' בכל מהו נסבט שלא לאכול
אקור גם לסמועה רמיה בכלל אכילה נסבט שלא לסמועה חוץ לאכול דאין אכילה
בכלל סמיה • שמעיה שלא אוכל או שלא אטעה אכל או שעה מחלעם או חשקים רעם •
שהינם ראויים לאכילה ולסמיה פטור אכל אקור • שלא אוכל נבלה וזרפוח חיכה
שמעיה שמעיה שלא אוכל נבלה וסמועה או אפי' שלא אוכל שתם חלה הסמועה גם על
הנבלה וכן אם אח' שמעיה שלא אוכל תאפי' וחזר ואח' תאעם וענב' חלו סעי' הסמוע'
על התאעם אח' קונם אסתי נהנה לו אם אכלתי היום ואכל נבלה וטריפות אסתי
אקורה דחסיב ספור אכילה אח' שמעיה שאוכל היום ואכל עבר יצא ידי שמעיה דהא
אחסביה אכילה • שמעיה שלא אוכל ואכל עבר פטור מאינו בכלל אכילה שתם • ואם פ'
שלא אוכל עבר ואכל חייב כזית • וברפוחה חכזית פטור אכל אקור וכן שמעיה שלא
אוכל קרצן פטור אכל אקור על פחותה חכזית • שמעיה שלא אוכל ככר זה חייב על כל
כזית וכזית שיאכל מחמו ואקור אפי' בכל מהו • שמעיה שלא אוכלנה חייב חייב עד
שיאכל כלה אכל אקור בכל מהו • ואח' אם סייר מחמו פחותה חכזית חייב כלאו אכלו
כלו הילכך אחר שמעיה שלא אוכלנה ואח' אחר שמעיה שלא אוכל ככר זה גם הסמיה
חנה שחיתחלה לא נסבט אף על כלל אכל מקצתו • יכול לאכול ואח' נסבט על קצתו
ובסאוכל כזית חחנה עבר על הסמיה וכסנומר לאוכלה מתחייב בראשונה • אחר
שמעיה שלא אוכל ככר זו שמעיה שלא אוכלנה חין הסמיה חנה שאי אפשר לו לאכול
כלה אם לא שיאכל תחלה מקצתה • שמעיה שלא אוכל תאעם וחזר ואחר שמעיה שלא אוכל
עשר חין הסמיה חלה יחזר שמעיה שלא אוכל תאעם לו • שמעיה שלא אוכל עשר גם
הסמיה חלה ואם אכל תאעם לו ועוד אחת עבר על סעי' השמעות • שמעיה שלא אוכל
עשרי • שמעיה שלא אוכל תאעם יס כאן סעי' שמעיה ואם אכל תאעם עבר על הסמיה •
וכסאוכל העסירי עבר על הראשונה • שמעיה שאוכל ככר זו מקצתה כמי' בראשונה
נסבט על כל כזית וכזית מחמו שיאכלנו לפי נסבט • מקצתו חייב לאכול חוץ
מהרי יוצא בו ידי שמעתי • ומיהו כשהוא לפטנו צריך לאכול כלו • שמעיה שאוכלנה
לא יצא ידי שמעתי עד שיאכל כלו לפי נסבט • מקצתה חין צריך לאכול חנה החוץ
שלא יצא בו ידי שמעתי • שמעיה שאוכל ככר זו ואח' חן שמעיה שלא אוכלנה הראשונה
שמעיה בטוי והסמיה שמעיה שח' נסבט לכתל החזרה לעבור על שמעתי ועבר חיד

סוף והוא מנסת לזכות ידות כגון על אים שהיא אשה או איכא וכיוצא בזה או
שכרת לחיה האמה על דבר שהיא ידוע לכל על שנים שהם טעם וכיוצא בזה או
על דבר שאין בידו לעשותו כגון שלא יסון ג' ימים שאי אפשר להיות בלא סיבה ג' ימים
לפי חלקין אותו על סמויותו מעבר והוא חותר לטון חירי או שנסבט שראה גמל פורח
באוויר ואפי' הוא שראה לשא' גדול פורח והוא חכה הוגמל אינו כלום שאט הולכים אחר
לסון רב אדם ואין קורין לשא' גמל או שנסבט סוף לאכול מכל פירות שבשלים או
שנסבט לרטל מצוה כגון שלא יאכל מצה ולא יסב בקובה גדול בספי' סוף אוכל מצה
בליל פסח ולא יסב בקובה מצוה אבל אם נסבט במקום סוף יאכל מצה ולא יסב בכל
קובה חלה שמעתי וצריך לקיימה .. עיקר לשון שמעתי הוא שאומר איש נסבט
שאעשה דבר זה או לא לעשותו יום
בסם שאומר איש נסבט בסם או באחד הדברים אבל בתב הרמב"ן דהו"ל שמעתי
אפי' בלא הזכרה הסם ובלא כנוי ואלא הראש"ל כתב אפשר ללא גרס חידושה שמעתי
סהם כשמעתי ואם השביע אחר שאמר לו איש חסידך שמעתי דבר פלוט או סוף
תעשט וענה אחן או דבר שנסחט מחטו שמקבל שמעתי כגון שאמר הן או קבלתי
דברך הן כלו נסבט בעצמו אפי' השביע גוי או קטן ואם אמר בלא או בארור כגון
שאמר אהא בלא או בארור אם לא לעשה דבר פלוט או שאמר לו אחר כן וקבל
דבריו הן כשמעתי ובלבד שיזכיר הסם או כנוי כגון שאמר בלא או בארור אהא
לסם או למי שסמו רחום וקבון או אחד מאשר הכנויים אבל אם לא הזכיר לא סם ולא
כנוי אינו שמעתי והנסבט או מוסבט בשמים אינו חסוב שמעתי ככנוי והרמב"ם כ"ז
ב' בשמעה גמורה או בלא ובארור אם לא הזכיר סם ולא כנוי הן שמעתי לאמר אבל
לא לעשן חיוב קרבן או חלקוה עד שיזכיר סם כנוי .. ור"ה ח"ל נסבט חסבטו
נאסר בלא סם או כנוי אבל במוסבט אפי' אחר לא הן שמעתי אלא או בסם או בכנוי
האומר חרטא שאעשה דבר זה או שלא לעשט הן כלו אחר שמעתי ואם אף פעמים
על דבר אחד לעשט או לא לעשט הן שמעתי והוא שמכוין לסם שמעתי אבל אם חבט
איתי עלטו ואומר לא לעשטו ובקשוהו עד ואמר לא לעשטו לא הן שמעתי .. גם בזה כתב
הרמב"ם צריך שיזכיר על הלואו וההן והמבטא והאיסור הסם או כנוי .. והרמב"ן כתב
שאינו צריך וכן היא חסקנה אח הראש"ל .. כתב הרמב"ם ימין שמעתי וכן סוף
שמעתי דכתיב נסבט יי' בימינו ובזרות קדשו .. והראב"ד כתב אם כתבון להן הן
סוף המרא וכן אם כתבון למיין וסוף סל המרא הן שמעתי .. ופחא ל' בימין וסוף
אבל בהן הן איב חבן דבריו .. ידוע שמעתי וכנוייה הן כשמעתי וכיצד ידוע כנדר
רשעים סוף אוכל ככר זה וכיצד כנוי שמעתי או סקוקה סוף אוכל ככר זה או מומתא
סוף אוכל ככר זה .. מומתא או מומתא אבל אחר במומתא או באומי בבית אינו כלום

אינו סמעה לחוב לא לאיסורי ואם אף אי כשרט על ככר זה כמו שגדעתי על זה
אסור ולא חטעם חתפס בסמעה לא סמעה אחרת היא ויש שר בסמעה מה שאין
כן בכרר שאין סמעה תלה על סמעה שאם אף סמעה שלא אוכל ככר זה סמעה שלא
אוכל ככר זה אין הספיה תלה ואם אף הריע נזיר הריע נזיר סעיהם תלו וצריך
להונג סעי נזיריות ומהיו גם בסמעה אם כסל על הראסונה הספיה תלה כדפרישי
לעל ונראה שכיון שהטעם שאין הספיה תלה חפץ שאין לה מקום לחול . אם אף
סמעה שלא אוכל בשר עשרים יום וחזר ואף סמעה שלא אוכל בשר עשרים יום ספיה
נמי חלה ואסור בבשר ארבעים יום . כיון שסמעה סגונה חותרות אם נשרט שלא
אוכל ככר זה אם אף פלע דבר זה ונמצא שלא אחרו חותר בככר או סתלה הככר
באחר שאף סמעה שלא אוכל ככר זה אם אוכל זה נשכח ואלו לא תלה הסמעה עליו .
ומהיו בזה ים חלק בין המפרטים לרסי תלה הסמעה בסעה חעשה הראסון בין אם
אוכל האיסור תלה או התכאי תלה ומאוס הכי בשכן סיהא זכור לסמעותו בסעה
חעשה הראסון . ולרי הכל תלוי בסעה אכילה התכאי אף אם אוכל באחרונה ורין
כפקות במחלקתו לא לעשן קרב . אם אכל האיסור תלה בסוגג ותכאי באחרונה במזי
לרסי פטור ולרי חייב אבל לעשן האיסור הכל מורים שיכול לאכול התכאי תלה .
ולא יסיטן שיסכח ויכול האיסור חכ . אבל האיסור אסור לאכול שאם יסכח ויחכל
התכאי ואם אכל התכאי בסוגג סמותר בספיה ואם אכלו במזי חייב על הספיה .
וכן אם תלחו זו בזו שאף לא אוכל זו אם אוכל זו ולא אוכל זו אם אוכל זו חין כפקות
במחלקתו לא לעשן קרבן אבל לכתלה אסור לאכול כל אחת כיון שכל אחת ואחת
היא אסור שאם יאכל הספיה ואם אכל אחת ונזכר לסמעותו בסעה שאכלו אסור
בספיה לא נזכר לסמעותו חותר בספיה . .

מצות עשה שיכבד אדם

אביו ואמו וירא חפיהם וצריך לזהר

חלד בכבודם ובמוראם שהוקסו כבודם לכבוד המקום דכתיב ככר

אה אבך ואת ארך וכתיב ככר את יא מהונך ובמוראם כתיב איס אמו ואביו תירא .
ובמורא המקום נאף את יא אהך תירא . ואחרו הכמים זל ג סומפין ים בחד
הקבה ואביו ואמו בזמן שאדם מכבד אביו ואמו אף הקבה מעלה אי עניהם כלו
דרתי בניהם וכברוש וכבוד מקדים אב לאם דכתיב ככר את אבך ואת ארך ובמורא
הקדים אם לאב דכתיב איס אמו ואביו תיראו לאמר סעיהם סוין בן לכבוד בן למורא
ואי זהו מורא ואי זהו כבוד מורא לא שחל במקומו ולא יסב במקומו פ מקום
המיוחד לעמוד שם בקרר זקטם עם חבריו לעצה . והרמה כתיב דהה במקום
המיוחד להסב לעביתו ולא סיתר את דבריו ולא מכריע את דבריו פרישי אם היה
חולק עם אחר בדבר הלכה לא יאמר כראין דברי פלע . והרמה כתיב זה אין צריך

אפי' לא יאמרנה ואם יאכלנה קיים סמועתו הראשונה ואינו שוכר לא על השפיה הי"ל
מוטב שיאכלנה כדי שלא יעבור גם על הראשונה ואם אחר סמועה שלא אוכל ככר זו
סמועה שאוכלנה חיד עבר על השפיה ואם יאכלנה יעבור גם על הראשונה הי"ל
מוטב שלא יאכלנה כדי שלא יעבור גם על הראשונה נסבט על ככר שלא יאכלנו ואכל
אפי' כלו וכשא עליו נפטר חסמועתו סמועה שלא אוכל ככר זו סמועה שלא אוכל ככר זו
אין השפיה חנה ואם נשא על הראשונה חנה השפיה סמועה שלא אכלתי היום סמועה
שלא אכלתי היום יש כאן שנים שתי סמועות דשתי פעמים נסבט למקרי

דין השבועה כדין הנדר לכל דבר בין לענין מצריך סיועיה בשפתיו ובתוכו
לא פה חטין ואחר פה ששרין או פה סתם ושהולכין בה אחר
לסון צע אדם וכן לענין הקמיה וביטולה בין לענין תנאים שחטיל בה לפי כמו שנדר
זרזין והבאי ואונסין וסגנות חותרים הה"ל לענין סמועה ויש אומרי דסמועה הבאי
אסורה ואח הראש זל נח כתב כן ומיהו דוקא כסאיו מעמיד דבריו אבל אם
מעמיד דבריו כגון שאח יאמר על ככר זה בסמועה אם לא רחמי צריך הזה כשעל
מצרים וקוח בפי סאיו מכון להבאי כדרך הפלגה לא סודאי ראה או ודאי הככר
אסור וכתב ר"ה סגוריה להחמיר בתקיעה כגון שאין לה התרה גדולה לכרייתות בריה
ומה אם יש הפסד בדבר או מכסול יתירו לו ולא חמירא מסמועה ויש דברים שהיא
חלוקה מהנדר והיא שהיא חלה על דבר שאין בו חמש כגון שנסבט שלא יסון או שלא
ידבר והטעם בזה שהסמועה חלה על גוף האדם והגוף יש בו חמש ומטעם זה נמי
אינה חלה על דבר מצוה שאי אפשר לו לשבט שלא יסב בקוכה שהרי הוא חייב לשב
בה לפי בין אם הוציאו בלסון סמועה שאח שלא אשב בה או בלסון נדר שאח יסיב
קוכה על סמועה לעולם נסבט על גופו שלא יסב בה וזה אי אפשר אבל הנדר קל על
החפץ שאוסרו עליו הי"לך על דבר מצוה שאין חוב על הקוכה סיקיים על ידה
המצוה וכיון שאומר יסירתה עליו אין מאכילין לאדם דבר האסור לו והנסבט על
מצוה דרבנן כגון שלא להלשק כר קוכה או שלא לקרוא החגלה כתב אח הראש זל
שהסמועה חלה וצריך לקיימה או אם נסבט עליה לקיימה סם סמועה היא וחייב עליה
אם מבטלה וטעם זה נמי מתפס בנדר נתפס שהרי האיסור הוא על החפץ
וכאילו על ככר אחד יהא כמוהו הרי הוא כמוהו אבל סמועה נסבט על הככר
שלא יאכלנו אין אום איסור על הככר לפי אם אוח על אחר יהא כמוהו איט כלום
ומיהו פי הר" יוסף וחיגס דוק לענין פטור חלקונה וקרבן שאינו חייב על השפיה אבל
איסורא חיבא עליו ונריף אפי' איסורא לכאן וכן היא חסקנה אח הראש זל ולפי
זה אם שחט חברו נסבט ואחר ואש כמוהך הויה סמועה גמורה אבל הרמבם
הסוה מתפס לחברו נסבט למתפס בככר שנאמר בסמועה וכתב שבטתהם איט

יאמר כך אמר ארץ מארי לא אומר כך אמר ארץ מארי קריע כפרת חזכמי ירא
בתוך יב חרם אבל לארץ יב חרם כמזכרו אומר ז"ה יכתבה חרם חי סנטרפה
דעתו של אביו או אמו אשתרל לכהונתו כפי דעתו עד סירחם עלהם ואם חי
אפשר לו לעמוד חפץ סנטרפו ביותר יפסם וילך לו ויצוה לארץ יב חרם כראוי ..
וכתב הרחב אין זו הורחה ואם הוא יפסם וילך לו לא יצוה לאומרם .. ראה אביו
שעבר על דברי תורה לא יאמר לו עברה על דברי תורה לא יאמר לו אבא כתיב
בתורה כך וכך ומתוך סמזכירו בינו לבין עצמו לא יתבייש אחר לו אביו הסקפ חיים
ומצוה לפנו לעשות אם אפשר למצוה שתיעשה ע"י אר"י יפח לארץ לעשותה ויעסוק
בכבוד אביו ואם אין סם אחרים לעשותה יעסוק במצוה ויפח כבוד אביו שהוא אביו
חייבים במצוה תלמוד תורה גדול חכימם אב ואם יאמר לו הסקפ חיים ואמו אומר
לו הסקפ חיים חפח אב אמו ועסק בכבוד אביו סגם אמו חייבה בכבוד אביו ואם
נהגרה סאינה חייבה לכבודו אז שפסם סוים לכבודם זה כזה . אה לו אביו לעבור על
דברי תורה בין שאומר לו לעבור על מצוה לא תעשה בין שאמר לו לרטר מצוה עשה
אפי מצוה של דבריהם לא יסמו לו .. כצב אה הראש זל בתשובה האב מצוה לרמו אה
ידבר עם פלפי ולא יאחול לו על מה שעשה לו עד זמן קצוב והכן היה רוצה להתכיים
עמו לא סחוסם לצואת אביו אין לו לחוס לצואתו סאסור לשמו סוס יהודי אם נא
סיראווו שבר עברה והאב מצוה לסמו לו לאו כל כמינה להעביר על דברי תורה
אחר האיס וואד האסה סין בכבוד ואורא של אב ואם לא סהאיים ברו לעשות
ואסה אין בדה לעשות סרסות אחרים עלה לפי אם נהגרה או נתלמנה ספסם סוי
בתב הרחבם חוזר חייב בכבוד אביו ובמוראנו אעפי שהוא פטור על חכתו ועל
קלתו עד שיעשה תשובה אפי היה אביו רסע ובעל עברות סכבדו ומתיירא חמו
וזל כיון שהוא רסע אינו חייב בכבודו כראררי גב היח להן אבהן פרה גולה חייבן
להחזיר חפץ כבוד אבהם ופריך והרי לאו עשה מעשה עמד הוא פי ואינן חייבין
בכבודו ואם סע בסעשה תשובה לאח כל זמן שלא עשה תשובה אינן חייבין בכבודו ..
אעפי סארם חייב לרא חפץ אביו אחר ולכבודו אסו לחרם להכבד עלו על רצו ולרקדק
בכבודו עמהם סלא יביאם לרי מכסול לא יאחול ו תענם מהם סהאב סמחל על
כבודו כבודו מחול .. והחכה לבנו גדול חנדין אותנו סהרי שבר על לפי עיר לא תבן
מכסול חייב חרם לכבד אסה אביו אעפי סאינה אמו כל זמן סאבו קיים וחייב לכבד
בעל אמו כל זמן סאמו קיימה אבל לאחר חיתה אינו חייב בכבודם . ומח מצוה
לכבוד חפי לאחר חיתה .. חייב חרם בכבוד אחיו הגדול ככבוד אביו וחייב לכבד חמיו
דכתיב אב יאה גס ראה .. המקלל אביו או אמו חייב סקילה אם הוא בעדים
והתראה אחר האיס וואד האסה סקללו ואפי קלל לאחר חיתה ברא

דקיינו סותר זה דבריו לא אפי' כראין לו דברי אביו לא יאמ' כראין דברי אביו סגורא
כחכריו דברי אביו לא אפי' כראין לו תשובה להסיב על החילוקין יסיב . כתב הרמב"ם
לא יקרא לו דמיון לא בחייו ולא במותו לא אומר אבא מרי . היה סם אביו או סם רם
כסם אחרים חטנה את אפי' . ויראה לו שאין לזהר בכך לא בשם שהיא פלאי שאין
הכל דמין מ' ארל הסמות סקורין מ' כל העם כגון אברהם יצחק ויעקב חסד אהרן
וכיוצא בהם בכל נסון ובכל זמן קורא בהם לאחרים ואין בכך כלום עכ' . ותימה על
מה סכ' דפי' אחרים סמאם כסם אביו שאין לקרותם בשמם . ועד היכן מוראם
אפי' היה למס' בגרי חמודות ומס' בראש הקהל ובר' אביו או אחיו וקראש' את בגריו
והכוהן על ראשו וירקו בפניו לא יכלם אותם לא ישחוק וירא מחלך מלכי המלכים
סצוהו בכך סאן מלך בסר ודס גר עליו דבר שהיא חכוער יותר מזה לא תיה' לו
לפרס' בדבר קו' לפי מלך מלכי המלכה הבה' ואי זהו כימר מאכילו ומסקהו ויציט
לו בסבר פעם יפיה זא יראה לו פעם זועמות סאפי' מאכילו בכל יום פטומות ומראה
לו פעם זועמות כעמס עליו וזה סמאכילו ומסקהו היינו מסל האב אפי' יס' . ארל
הבו אינו חייב לנהן לו מסל' ואם אין לאב ויס' לכן כופין אותו וזן את אביו כפי מה שהיא
יכול' ואם אין לכן אינו חייב לחזר על הפתיים להאכילו לאביו . ארל חייב לכבדו כגופו
אעפי' סמתוך כד בטל מחלאתו ויצטרך לחזר על הפתיים וכתב הרמ"ה מקא דאיה
לה מחונא לחיתווב ביה ארל אי לנה לה לא מחייב לרטל מחלאתו ולחזר על הפתיים
ויסמסו בסאר הדברים שהסמס סממס בהם את רבו . וחייב לכבדו בסאר דרכיו
בחסאו ובחיתו ועשיית ספצו כיצד היה צריך לבקס על סוס דבר בעשי וידע סיסלמא
לו ספצו בסביל אביו לא יאמר עשו לו דבר זה בסביל עצמי לא בסביל אבא כדי לתלוע
הכבוד בחבו וכן כל כיוצא בזה יכול כלל דבריו שהיא חושש לכבוד אביו ולחוראו .
ארל אפי' יודע סלא יסלמו ספצו בסביל אביו יבקס בסביל עצמו ולא בסביל אביו סאפי'
לא נכחיל לו כיון סלא יעשו בסבילו והייב לעמוד ספצו כג' הרמב"ם האב סהיה תלמיד
לרבו אינו האב שמר לפי הבן ולא שר לא הבן שמר לפי אביו אעפי' שהיא תלמידו .
ואח' הרמב"ם זל כתב סכל אחר שמר בפע' השפ' . ועד היכן הוא כיצד אפי' נוטל כיס
מלא חשנה ומסלבו לם בפעו ולא יכלמט וכתב הרמב"ם אפי' זרק כיס סל הבן לם
ור' פי' למי דפסקינן סאין צריך לכבדו מסל' ודאי אפי' זרק כיס סל הבן לם יכול
לחונש' לא חיירי בזרק כיסו סל אביו ואינו יכול לחונש' אעפי' סעמיד לורשו . כתב
הרמ"ה הא דאחרנקי סל בן מצוי לאכלמי דוק מקמי דסדייה לם דאפשר דחיתמס
ולא סדי' לה ארל בתר דסדייה סקור לאכלמי דחאי דהנה הנה . והסתאכי סתיק
כיצד סאין מ' סמרון כיס הוא ומיחייב ביה ודוק לאכלמי ארל לחיתצעה כדינא סרי
לחיתצעה . חייב לכבדו אפי' לאחר מותו . כיצד היה אוח' דבר סמועה ספנו לא יאמר

וכל המהרהר אחר רצו כמהרהר אחר השכינה וואי זהו חולק על רצו כל מקובע
ע אדרס ויוסב ודורס ומלמד שלח ברסות רצו ורצו קיים אעפ"י שרצו במליכה אחרת
ואסור ע לאדם להורות בפפ רצו לעולם וכל המורה בפפנו חייב חיתה יכתב הרמב"ם
אם הוא רחוק מרצו י"ב מיל ואל אדם דבר בדרך מקרה יכול להסימו אבל להבוע
עצמו להוראה לעסב ולהורות לכל שוא אפי' הוא בקוף העולם אסור ע להורות ער
שיחוב רצו או ער סיבה ע רשות ואל הרמב"ם זל כתב בתלמיד גמור תוך י"ב מיל
חייב חיתה אם הוא מורה חוז ל"ב מיל פטור אבל אסור ותלמיד חבר תוך י"ב מיל
פטור אבל אסור וחוז ל"ב מיל מותר ולח מיקרי הוראה לח במורה על מעשה
שבא לפפנו אבל אם ישלח התלמיד הנכה כדברי מי יכול לח מה שבדעתו כיון
שאינו מורה על מעשה שבא לפפנו ולח מיקרי הוראה לח כדבר סיס חידוש (שוא)
אבל בהוראה שהשוא יודע שהיא פשוטה לכל כגון כותב טעם לפגם או אסור סתערב
בהיתר לבטל ב"ב וכיוצא באלו כשמתירין ע אינו נראה ע דבר חידוש שכבר שהע
הוראה זו פשוטה לכל שרי ולא פרוסי מאיסורא כגון שרואה לאדם שבר עברה מפע
שאינו יודע שהוא אסור או מפע רשע מותר להפרישו ולומר ע שהוא אסור אפי' בפפ
רצו סבכל מקום סיס חילול הסם אין חולקין כבוד לר"ב ואסור לתלמיד לראות סכין
לצורך שחיטה בפפ רצו סגרה ככוסטל שרה בפפנו : אבל לצורך עצמו
שרוצה לשחוט בו יכול לראותו בפפנו אבל שאר כל הוראה אפי' לצורכו אסור להורות
לפפנו כתב הרמב"ם ולא כל שמה רצו מותר לעסב ולהורות לח א"כ הוא תלמיד שהגיע
להוראה וכל תלמיד שלח הגיע להוראה ומורה הרי זה שוטה רשע ונס רוח ועליו
נאח כי רבים חללים הפילה וכל חכם שהגיע להוראה ואינו מורה הרי זה מונע
תורה ונותן מכסוליה לפפ הערים ועליו נאח ועצומים כל הרונגיה יולו התלמידים
הקטנים שלח הרצו תורה כראוי ומבקשים להתגדל בפפ עם הארץ ובן אנשי ערם
וקופצין ויוסבין בראש לרין ולהורות בישראל הם המרבי חת המלכות והם המחרים
אלה העולם ומכבין כרה מנתורה ומחבלין כרם הסם צבאות ועלם הם חת סלמה שועל
קטנים מחבלים כהמים אסור לתלמיד לקרוא לרצו בשמו והוא שיהא הסם פלחי סכל
השומע יודע שהוא פלח ואפי' שלח בפפנו ולא יזכיר שמו בפפנו ואפי' לקרוא לקרובים
שסמם כסם רצו אסור לח יסנה סמם אפי' לאחר מותם ולא יתן סלם לרצו ולא יחזיר
ע סלם כדרך שאר העם שנותנים סלם זה לזה לח סוחה לפפנו ואוח ע בירחה ורכמד
סלם עלץ רב ואם נהגן ע סלם יחזיר ע סלם עעך רב ומרי : לח יחלץ תפלו לפפ
רצו : ולא יסב לפפנו לח כיוסב לפפ המלך ולא יתפלל לפפנו ולא לחוריו לח בצדו ואין
צריך לח סאסור ללך בצדו וכיצד יעשה כסמתפלל עם רצו יתרחק לחוריו ולא יהא
מכוין כנגד חוריו לח יצד עצמו לצד אחר וכן יעשה כסידך עמו ידיו אפס הנכין

סקלונם בדם חממות החיובים אכל קלונם ברכמי אינו לא בלאו כמי סמקל אחר
 מישראל ונאחר האים ואחר האסה סהכו אה חביהם או אה אמן חייבן חיתה ומיתבן
 בקנק אס הוא בעדים והתראה ודוק בחייהם אכל לא אחר חיתה ודוקא סעמו ביהם
 חמרה אכל לא עמו ביהם חמרה איט לא בלאו כמי סמכה אחר מישראל הכתוב על
 אזנו וחרסו נהרג שאי אפשר סיעסה חרם בלא חמרה . סטיפה דס יוצאה בפנים
 באוזן ועל זה נתחרם . לפי היה לאבו קוז תחוב ברכשו לא יוציאו סחא יבא לעשות
 על חמרה וכן אס הוא מקח דס או רופא לא יקין דס לאבו ולא יחמוד אבר אעפ"י שחכין
 לרפואה ואס עשאו פטור בלא בסיס סס אחר לעשות אכל אס אין סס אחר לעשות והוא
 מצטער הרי זה חובד ומקין כפי מה סירשהו לעשות . היו אבו ואמו רשעים נחוריה
 ושברים עברה אעפ"י סנגחא דינס לתרינה ויוצאים לנהרג אסור על הכותש וקללם .
 ואס הכה אותם או קללם פטור ואס עמו תשובה הרי זה חייב ונהרג עליהם אעפ"י
 סיוצאים לנהרג בלא בבנו אכל באחר אכל והכהו או קללו אחר סנגחא דינו אעפ"י
 סעשה תשובה פטור הואיל והולך לחיתה . ואס ביטן חייב בקנס החבים עבר אבו
 או אמו עברה סלקין עליה והיה הבן סלח קדייפס לא יכה אותם . וכן אס נתחייב
 כדוי לא יהא סלח לנדותם ולא ירדוף ולא יכה אותם בסלחוב בלא אעפ"י סראויים לבד
 ולא עמו תשוב ולא על הכאה וקללה לבר הקפיד תורה לא אף על הבזיון . סכל החובה
 אבו או אמו בדברים אפי' ברמיה הרי זה בכלל ארור חפ חמרה סכ ארור מקלה
 אבו ואמו ויס לבר להכות על זה חכה חרדוה ולענוס כפי מה סראוי . כה הרחב
 מי סנתחייב סמעה לבר כד ראינו מ תמיד שאינו מסביש בסמעה הלא סהרי זה
 באוקל אה אבו לא מסביש סמעה סחין בה אה . סתקי חייב על הכאה וקללה אמו
 נאיט חייב על אבו אעפ"י סנגרקה אמו ואחריה בן עלע איט נענס על פיה . אכל
 בכו מן הספקה והנכריה אינו חייב לא על אבו ולא על אמו . גר שהיתה חורתו סלא
 בקדושה אעפ"י סלדיתו בקדושה . כתב הרחב אינו חייב על אבה אבו וקלל סו ובזיון
 שאינו חייב על אבו גס איט חייב על אמו סכ ומקלל אבו ואמו אה סחייב על אבו
 חייב על אמו שאינו חייב על אבו אינו חייב על אמו . גר אמו לקלל אבו הנאי ולהכותו
 ולא ירדוף סלא יאל באט מקדושה חמורה לקדושה קלה סהרי זה חובה אה אבו
 ואינו טהגמ חנהג כבוד . אכל עבר סנסתחרר אין על יחוס והרי הוא כמי שאינו אבו
 לכל דבר . **בשם** שאדם חזוה בכבוד אבו ויראתו כך הוא חזוה בכבוד רם
 יותר מאבו סאבו הבאז לוי השלם הזה ורם חבאו לחיי
 ויראתו ורם
 השלם הבא יואק לך כבוד כבוד רם ומורא כמוראו ואחרו חכמים מורא רם
 כמורא סאים וכל החולק על רם כחולק על הסכינה . וכל השעה חריבה עם רם
 כשעה חריבה עם הסכינה וכל המתערעס עלנו כאו מתערעס על הסכינה . וכל

הבא התלמיד מוסיפין חכמה הרב ומרחיבין את (גו) ואחריו חכמי הרבה (מדתו)
חרבותי ומחברי יותר חרבותי ומתלמידי יותר חכמם שכסם שעץ קטן חלשק את
הגדול כך תלמיד קטן מחדד את הרב בשלותיו עד שיצא מחמו חכמה מפיארה:
אברה אבו ואברה רבו המורהק לפני (הסיב חסיב של רמ קודם (של אבו היו סטה
כוסאים חסוי חטח של רבו ואחכ חטח של אבו היו שעהם שמיין פודה את רבו ואחכ
פודה את אבו • כתב הרמבם ואם היה אבו תח פודה אבו תחלה וכן אם היה אבו
תח אעפי שאינו מקול כנגד רבו חסיב אברתו ואחכ אברה רבו • ואח האם זל כתב
לעטין (פרותו יפרק חטחו אבו אם הוא חכם קודם חפי אינו מקול כרבו אכל לעטין
הסטה אברתו אינו קודם לא אכל הוא מקול כרבו • אברתו קודמה (אל אבו או של
רבו • **תלמודי** חכמים אין יוצאין בעצמן עם שאר העם לעסות בדעין
וחפירות של המדינה וכיוצא בהם כדי שלא יתבזו בפני עם הארץ •
בדא בשכל אחד יוצא בעצמו אבל אם אין יוצאין בעצמן לא שוכרין אחרי במקומן
או גובין מחון מבני העיר לעשותו אם הוא דבר שצריך לחיי האדם כגון בארות המי
וכיוצא בהם חייבין לתת חלקם • אבל דבר שצורך שמירת העיר כגון חומה העיר
ומילציה וסכר סומרי העיר אינם חייבים לתת בהם כלום שאין צריכים שמירה
סתורתם אסמרתם ולכך פטורים מכל מיני חקים ותשחוריות בין חקים הקצובים
על בני העיר בין מה שהיא קצוב על כל איש ואיש (ברו בין הקצובים בין שאינם
קצובים וחייבים בני העיר (פרוט בשבילם אותם הקצובים על כל איש ואיש • וכתב אה
הרחם זל ודוקא תלמידי חכמים שצורתם אומנותם אבל אם אין תורתם אומנותם
חייבים ומיהו אם יסל אוממו או חטט חטט ומהן (התפרכס בו כדחיינו ולא להתעשר
וכל שעה שהוא פטוי חטטקיו חוזר על דברי תורה ולעמד תמיד נקרא תורתו אומנותו
תלמיד חכם שיסל סחורה (מכור אין חטטין (אם חכם (מכור מאותה סחורה עד
שימכור הוא תחלה את סלו ואם היה לו דין עם אחר ושומר לפני הדיין ויססם בעל
דין אחרים לפני חפי קדמו (במה לפני תחלה מקדימין דינו של תח ומוסיבין אותו
כתב הרמבם שגן גדול (בזוה החכמים או לטאקם • ולא חרבה ירוסלם עד שבזו בה
תלמידי חכמים סג ויהיו חלשנים במלחכי אהים ובזוים דבריו כלום בזוים חלמדי
דבריו וכל המבזה חכמים אין לו חלק נשלם הבא והוא מכלל כי דבר יש בזה • ואם
באו ערים סביזהו חפי בדבר חייב המבזה נדוי וכל חכדין אותו בדברי וקונסין
אותו לטרא זהב בכל מקום ומתכן לחכם • והמבזה את החכם חפי (אחר אותו כל
חכדין אותו והם חתיים לו (כסיחור בעמדת אבל אם ביזה את החכם אין חתייה
ל עד שירצה זה את היכם שפרוהו בסרילו ותח המבזה (כמדו יתבאר בהלכות נדוי
בעה **משני שיבה תקום** והדרה פני זקן חזנה עשה לקום חפני כל חכם

עמו הגדול שבסעם הולך לצד ימים מאחוריו ומצדד עמו לצדדין והקטן לצד
סמלו וקוץ לארבע אמות הכל חותר . ולא יבנס עמו במחיצו ואם היה צריך לו
למחו חותרי ולא יסב לפניו עד שיאמר לו סבי ולא יעמוד עד שיאמר לו עמוד . או עד
סיטול רסו לעמוד וכשיפטר חלפנו לא יחזור לו אחוריו לא כרתת לאחוריו פנו כנגד
פני רם ולא יסב במקומו ולא יכריע דבריו ולא יסתור את דבריו וחיב לעמוד חפנו
מסירחנו מרחוק חלף שפנו עד סיתכמה חוטו שלא יראה קומתו ולא יסב ואפי' הוא
רוכב מסוב כמהלך וצריך לעמוד חפנו כה הרחבם תמיד היושב לפני רם תמיד
חינו ראוי לעמוד חלפנו לא סחריה וערביה שלא יהא כמדו חרובה חכמד סכינה
והם דברי ר' אבהו דאח' אין תלמיד חכם ראוי לעמוד לפני רם לא סחריה וערביה
שלא יהא כמדו חרובה חכמד סמים וואח' הראש' אל כתב רב אפוא לא הבא דברי ר'
אבהו וסברא ליה לרב אפוא דהלכה כר' לעזר שלא נתן קצבה לדברי ר' ונס' ר' עקיבא
הסוה מוראם למורא החקנס כדדריש אתה יצ' אהיך תירא לרבות תלמידי חכמים
ואם אדם חקביל פני סכינה כמה פעמים ביום צריך לעמוד באימה ובחורא . כל
מלאכות שהעבד שם לרם תלמיד שמה לרם . ואם הוא במקום שאין מכירין אותו
וחין לו תפילין בראשו וחוסיס סמא יאמר עליו שהוא עבד אינו כועל לו מנעליו ולא חולצו
וכל המונע תלמידו מלמחו חוטו חסד ופורק חוטו יראה סמים . וכל
תלמיד שמזל חכל דבר חכמד רבו גורם לסכינה שתתלק מישראל . אין חולקין
כמד לתלמיד בפני רבו לא אפי' רבו חילק לו כבוד . ראה רם שבר על דברי תורה
חומר לו למדתו רבינו כך וכך ולא יאמר דבר שלא שחט חרם עד שיזכיר סם אומר
וכסימות רמיס אומר שקורט כל בגדיו עד שמגלה את לבו ואינו מאחה לשלם
זהרמב"ן כתב סמינו קורט לא טפח ומהג עליו כל דין אכלת מקצה יום אחד וכן
היא חסקנה אח' . וכל אלה דברים שצריך לכבד בהן את רם (אחורו לא ברם
חובהק סלמד רוב הכמתו מחמו חס מקרא מקרא . ואם חסנה חסנה ואם תלמוד
תלמוד . אבל אם לא למד רוב הכמתו מחמו הרי זה כתלמיד חבר ואינו חיב לכבד
בכל אלו הדברים אבל עומד חפנו חסיניס לר' חמותיו וקורט עליו ואיט מחמה
לשלים כחו על רם חובהק ואפי' לא למד מחמו לא דבר אחד בין קטן בין גדול . כל
תלמיד חכם מדשתיו חכוונה אינו מדבר בפני מי סגדול מחמו בחמה אעפי'
שלא למד מחמו כלום . הרב החובהק שרצה לחול על כמדו בכל הדברים האלו
באחד מהם לכל תלמידיו או למד מהם הראוה ביהו . ואעפי' שמד הרב מצוה
על התלמיד למדו . כסם מהתלמידים חיבין בכמד הרב . כך הרב צריך לכבד
תלמידיו ולקרבו . סך אחרו חול יקי כמד תלמידך חבנ טלך כסלך . וצריך
אדם לזהר בתי תלמידיו ולמהגן מהם הצעם מחהעם בשלים הזה ובעלם הבא .

אִפְּ אִינּוּ זָקֵן אֵלּוּ יִפְקוּ וְחָכִים אִפְּ אִינּוּ רַם . וְכֵן מִפְּעֵי מִיבָה פִּי סֵהוּא מוֹפְלֵג בְּזָקְנָה
דֵּהִינּוּ כֵּן עַ מַצּוּהָ לְקוֹם מִפְּעוֹ וּמֵאִימִתִּי חַיִּיב לְקוֹם מִפְּעֵהֶם מֵאִיגִישׁ לְתוֹךְ אַרְבַּע
אֲחוּתָיו עַד שִׁיעֲבֵרוּ מִכִּנְגַד פְּעוֹ וּרְכוּב חָסוּב כַּמֵּהֲלֵךְ . וְאִסּוּר לְהַעֲצִים עֲצוֹ מֵחֵט
קוֹדֵם מִיגִישׁ לְתוֹךְ אַרְבַּע אֲחוּתָיו כִּדֵּי אֵלּוּ יִצְטָרֵךְ לְקוֹם מִפְּעוֹ כֵּאִיגִישׁ לְתוֹךְ אַרְבַּע
אֲחוּתָיו . אִין שְׂמָרִים מִפְּעֵהֶם לֹא בְּבֵה הַכִּסָּא לֹא בְּבֵה הַמִּרְחָץ דְּכִתִּי תְּקוּם וְהַדְּרָה
קִימָה מִיֵּשׁ בֵּה הַיְדוּר . אִין בְּעַל אֲחוּפּוֹת חַיִּיבִים לְעַמּוֹד מֵאֲלֻכְתֵּם מִפְּעֵי תָּחַ וְאִם הוּא
שִׁסְק בְּחַלְחָלָה מִלְּאֲחֵרִים וְרוּצָה לְהַחֲמִיר עַל עֲצָמוֹ וּלְקוֹם מִפְּעוֹ אִינּוּ רַם אִי . אִין
רַחוּ לְחִסְם מִיִּטְרִיחַ עַל הַצִּמּוֹר לְכוּיִן לְעַמּוֹר לְפָנֵהֶם כִּדֵּי שִׁיעֲמָדוּ בְּפָנָיו אֵלּוּ יִלְךְ בְּדִרֵךְ
קִצְרָה כִּדֵּי אֵלּוּ יִרְבּוּ לְעַמּוֹד וְאִם יִכּוֹל לְהַקִּיף הַדֶּרֶךְ כִּדֵּי אֵלּוּ לְעַמּוֹר לְפָנֵהֶם זְכוּה הוּא
לֵעֵי וְהַפִּי זָקֵן גַּיִם מַצּוּהָ לְהַדְרֵם וּלְקוֹם קִצְתָּה מִפְּעֵהֶם וּלְמִוּחֵם בִּדְרוּ . לְסוֹן הַרְחֵבָה
מִי סֵהוּא זָקֵן מוֹפְלֵג בְּזָקְנָה אֲעַפְּי שְׂאִיט חִסְם שְׂמָרִים לְפָנָיו וְאִפְּ חִסְם סֵהוּא יִלְךְ
שְׂמָר לְפָנֵי הַזָּקֵן הַמוֹפְלֵג בְּזָקְנָה וְאִינּוּ חַיִּיב לְעַמּוֹד כִּדֵּי קוֹמִתּוֹ אֵלּוּ כִּדֵּי לְהַדְרוֹ וְאִפְּ
זָקֵן גַּיִ מֵהַדְרִים אֲוִיגַל בְּדַבְרִים וּמוֹתַעֵם לֵעֵי לְסַמְכוֹ עַל . . . וְאִיפּ יוֹדַע לְמַה כִּתְבַּ
שְׂאִיט חַיִּיב לְקוֹם מִפְּעֵי הַזָּקֵן כִּדֵּי קוֹמִתּוֹ דֵּהֵא חֲמַד קָרָא יִלְפִינּוּ זָקֵן וְחִסְם וּכְמוֹ סַצְרִיךְ
לְקוֹם מִפְּעֵי חִסְם מֵאֵלּוּ קוֹמִתּוֹ כִּךְ צְרִיךְ מִפְּעֵי הַזָּקֵן . וְאִפְּסֵר אֵלּוּ אֵלּוּ סֵאֵן צְרִיךְ לְעַמּוֹד
מִפְּעֵי הַזָּקֵן מֵאֵלּוּ קוֹמִתּוֹ אֵלּוּ יִלְךְ הַכֵּם סְכוּיִן סַצְרִיכִים לְכַהֲנֵם מִגַּל כְּמוֹד אִין לֵעֵי לְהִתְכַּוֵּב
לְקוֹם מִפְּעֵי הַזָּקֵן אֵלּוּ יַעֲשֶׂה לֵעֵי הַיְדוּר . אֲבָל כֹּל אֲדָם צְרִיךְ לְקוֹם מִפְּעֵי הַזָּקֵן מֵאֵלּוּ קוֹמִתּוֹ
וְהַכִּי מִסְתַּבֵּר נִחַי בְּשֵׁי חִכָּיִם אִוּ בְּשֵׁי זָקֵם סֵאֵן אֲחַד צְרִיךְ לְקוֹם מִפְּעֵי אֲחֵרוֹ אֵלּוּ
יַעֲשֶׂה לֵעֵי הַיְדוּר . הַיְחוּאָה הַחִסְם שֶׁכֵּר בְּרַשׁוֹת הַרְבִּים אִינּוּ שְׂמָר מֵאֲפָפוֹ עַד מִיגִישׁ
לְתוֹךְ אַרְבַּע אֲחוּתָיו וְכוּיִן סַעֲבֵר מִנְפָּפוֹ יוֹסֵב וְאִיירִי בְּשְׂאִיט רַם אִו רַם שְׂאִיט מִוִּבְהָק
אֲבַגְבֵּרִם מִוִּבְהָק שְׂמָר מֵאֲפָפוֹ מֵאֵלּוּ עֲצוֹ וְאִינּוּ יוֹסֵב עַד מִיִּתְכַּסֶּה מִעֲצוֹ אִו עַד מִיִּסֵּב
בְּמִקּוּמוֹ כִּדְפָרְסִיתָ לְעַל . וְאִפְּ אִם הוּא שִׁסְק בְּתוֹרַת צְרִיךְ לְעַמּוֹד דְּלִעֲתָה לְרֵךְ אֲעִזָּר
דֵּחֲמַר אִין תָּחַ רַם אִי לְעַמּוֹד בְּפֵי רַם בְּשֵׁה סֵהוּא שִׁסְק בְּתוֹרַת זִוְהַר פִּרְץ כִּתְבַּ סֵאֵם
הוּא מוֹפְלֵג בְּחִכְמָה הַפִּי אִינּוּ רַם דִּינּוּ כִּרְמֵ מוֹבְהָק . וְכֵן רַם מוֹבְהָק אִיט מוֹפְלֵג
בְּחִכְמָה יוֹסֵם אִינּוּ רַם כֹּלָּ . וְגַם אִינּוּ מוֹפְלֵג בְּחִכְמָה פְּטוּר יוֹמִיָּהוּ כִיִּן סֵהוּא חִסְם קִצְתָּה
נִכְוֹן לְעַשׂוֹת לֵעֵי הַיְדוּר . וְהִרְחִיקָה כִּתְבַּ מִי סַגְחָל מֵחֵט וּרְחִוִי לְאֲחוֹד מֵחֵט אִפְּ לֹא לְחַדּוֹ
כֹּלֵט צְרִיךְ לְעַמּוֹד מִפְּעוֹ וּלְכַהֲנֵם עֲמוֹ כִּתְלֵחִיד עִם רַם וְאִם אִינּוּ גְדוֹל מֵחֵט וְלֹא לְחַדּוֹ
כֹּלֵט אִין צְרִיךְ לְקוֹם מִפְּעוֹ אֲבָל צְרִיךְ לְעַשׂוֹת לֵעֵי הַיְדוּר . וְאִי סֵהוּא חִסִּיד וּבְעַל מִעֲפָסִים
הַכֵּל צְרִיכִים לְקוֹם מִפְּעוֹ אִפְּ הַגְּדוֹלֵם מֵחֵט בְּחִכְמָה הַרְבֵּה . רַחֵם אֵב בְּרֵ שְׂמָר
מֵאֲפָפוֹ מִסִּירָחֵט מִרְחוֹק מֵאֵלּוּ עֲצוֹ עַד שִׁיעֲבֵר מֵאֲפָפוֹ אַרְבַּע אֲחוּהָ רַחֵם אֵב הַנְּשִׂא
שְׂמָר מֵאֲפָפוֹ מֵאֵלּוּ עֲצוֹ עַד מִיִּסֵּב בְּמִקּוּמוֹ אִו עַד מִיִּתְכַּסֶּה מִעֲצוֹ . וְכֹלֵט
מֵאֲחַלָּע עַל כְּמוֹדֵם כְּמוֹדֵם מֵאֲחַלָּע . אֵלּוּ שְׂאִיט הַכִּי מַצּוּהָ לְכַבְּרֵם וּלְקוֹם מִפְּעֵהֶם קִצְתָּה .

תולס להק
סאיכו לא דר
תולס להקל ער
חינו דבר

יכו נטל ברוב לא סמכמים הצרי
י הקדרות חמין אחד והאיסור חמין אחד
איסור חפץ שאין מתבטל חין בסחיכו
כל זמן שאין בזויה בכדי אכילה פריס
זתס שתי חתירות אחת סל היתר ואחת סל איסון
ז סתיהס חסוריד חפץ באיסור דרבנן סחי חפסר
כדח בשאין בשום אחת מהס כדי לנטל האיסור אבל
איסור סתיהס חותרות סאז אומר האיסור נפל לתוך חותה
סל חרס אחר או חסל סע בפ
סיה ביה כדי לנטל חילוק בין חס סתי הקדרות
חרס יהיה כפי קדרות סל היתר ונפל איסור לתוך אחת מהס וידוע לחי זו נפל
וחור ונפל ור לתוך אחת מהס ואין ידוע לחי זו נפל אפי אומר לחקן סנפל איסור
הראסון נכס הספ .. נפל הקיהור לתוך אחת מהס ואין ידוע לחי זו נפל ואחר כך
נפל איסור אחת מהס וידוע לחי זו נפל סתיהס חסורות ואין אומר לחקוס
סנפל איסור האחרון נפל גם הראסון .. היה כאן סתי קדרות סל היתר ונפל
איסור יאחת מהס ואין ידוע לחי זו נפל ואין באחת כדי לנטל האיסור ויס
בסתיידי לנטל .. טרפון לנטל ולא שר לא חפי היתה האחת רבה ואחת
בעלטה .. ונלן סכל סנכנס בספק חתה האיסור חצטרק לנטל
כדח .. חל חרס אחר לפ סכל חה סהוא סל חרס חת עתיד להתערב

לפי רוב חתו כאלו כבר מערב אבל חס הן סל סע בפ חרס חן חצטרפן לנטל ..
כחן פה סל גוים יס דברים סאפרוס חכמים חעפ סאין להס עקר חן היתר
חמו לסתיה בחסיתס חפי סאר חסקים סאין בהס חסום חספ יין נסך וכל אן
הררים אפרוס חסום חתניה פירוס סלח יסחו להתהגו בהס סכל או חוסמין לב
החס ואס יתקר ליהס באחד חלו יבא להתהגו בס .. וכתב אח הראס בתשובה
סלח חרו לא חפה חטים וסערים וכוסחים וסמנה סועל וסיפון חכל סל קטנה או
סל חוז וחחן חינו בכלל פה ספס סאפרו וגס חינו חסוב להיות מ חסום בשול גוים
וגורת הפה לח כהפסטה בכל החקוחות וכתב אח הראס זל ועל זה סומכין הגרול
סאינסאוסרין חותו לרפ חרינהס סטהגי מ היתר כיהס חותרים סהס מהחקוחו
סלח פנט סס איסורו ועד סומכיס על חה סכעוב בחילוף חנהגיס סכן בפ חרץ
יסרל לרפ בכל חיסה נענה סלסה ימים חותה רפה סל גוים חסום חיי כפס
וברוב חקוחות נלמהיטו חין פטר יסרל חצוי והוי כאלו התענה סלסה ימים עכ
ויס חוסרין חותו לא חס כן התענה סלסה ימים חתס .. ויס חקנאוס סהיתח